

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ ve EZİLEN HALKLAR, BİRLEŞİN!

HALKIN BİRLİĞİ

250 kuruş | 12 NİSAN 1977 | 6

ORTAK AÇIKLAMA

«DEMOKRASİ ve BAĞIMSIZLIK BAYRAĞINI SEÇİM DÖNEMİNDE DAHA DA YÜKSELTELİM»

1977 Türkiye açısından, hem parlamento seçimlerinin, hemde mahalli seçimlerin yenileneceği bir yıldır.

Son siyasi kararlarla, seçimler, normal zamanından daha önceki bir tarihe, Haziran başına alınmıştır.

İçinde bulunduğumuz dönem, sınıf mücadelesinin yatıştığı bir dönem değil, tersine bir yandan faşist ve sosyal-faşist saldırıların arttığı, siyasi cinayetlerin, işkencelerin ve Kürt ulusu üzerindeki ulusal baskının yoğunlaştığı; bir yandan da ABD emperyalizminin ve Rus sosyal-emperyalizminin genel olarak Balkanlar ve Ortadoğuda ki, özel olarak da ülkemizdeki hegemonya mücadelesinin yoğunlaştığı, ABD emperyalistlerinin sarsılan hegemonyalarını yeniden geliştirmek için, Rus sosyal-emperyalistlerinin ise her alanda yayılmak için mücadele verdikleri bir dönemdir.

İşte seçimler böyle bir dönemde, halkın mücadelesinin yükseldiği, faşistlerin ve sosyal-faşistlerin halka karşı saldırılarının arttığı, egemen sınıflar arasındaki çatışmaların büyüdüğü, emperyalist baskıların yoğunlaştığı bir dönemde, kısacası işbirlikçi kapitalizmin genel ekonomik ve siyasi buhranın derinleştiği bir dönemde yapılmaktadır.

Genel ekonomik ve siyasi buhranın eriştiği boyutlar, işbirlikçi egemen sınıfları yeni siyasi çözüm yolları bulmaya zorlamaktadır. Erken seçim egemen sınıfların buhranın yükünü geniş halk yığınlarına aktarmak için bulduğu çözüm yollarından biridir. Böylece egemen sınıfların büyük bir kesimi, seçimleri normal zamanlardan daha önceki bir tarihe almakla, kendi aralarındaki çatışmaları kısa dönemde hafifletmeyi, ezilen geniş halk yığınlarının kabaran anti-faşist mücadelesini bastırmayı veya pasifize etmeyi, ve geniş halk yığınlarının fiilen kullandığı bazı demokratik, ekonomik ve siyasi hak ve özgürlükleri yok etmeyi amaçlamaktadır.

İçinde bulunduğumuz dönem, sadece karşı-devrimci terörün yükseldiği bir dönem değil, aynı zamanda, ezilen halk yığınlarının kendiliğindenci de olsa, örgütsüz bir şekilde de olsa mücadeleye atıldıkları bir dönemdir.

Önümüzdeki günler, yığın eylemlerinin daha da yoğunlaşacağı günler olacaktır.

Bu şartlar altında devrimciler ve yurtseverler yaklaşan seçimler karşısında nasıl bir taktik siyaset izlemelidir?

Bugün devrimci proletarya, genel olarak parlamenter mücadeleyi ve seçimlere katılmayı reddetmemelidir!

Sınıf mücadelesinin eriştiği boyutlar ve kitlelerin örgütlenme düzeyinin yetersizliği, boykot taktiğini öncelikle geçersiz kılmaktadır.

Parlamentarizm çağımızda tarihi bakımdan zamanını doldurmuş olmasına rağmen, bugün ülkemizde siyasi bakımdan zamanını doldurmadığı için, devrimci proletarya genel olarak parlamenter mücadeleyi ve seçimlere katılmayı reddetmemelidir.

Tersine, yığınları siyasi bakımdan eğitmenin, siyasi gerçekleri açıklamanın ve yığınları devrim doğrultusunda seferber etmenin bir aracı olması bakımından, parlamentoya ve seçimlere katılmalıdır.

Fakat parlamento sınıf mücadelesinin cereyan ettiği esas alan parlamenter mücadele de siyasi mücadelenin eses biçimi değildir. Her dönemde olduğu gibi seçimler döneminde de, yığınların parlamento dışı eylemi ve siyasi mücadelenin parlamenter mücadele dışındaki biçimleri tayin edicidir. Parlamenter mücadele, ancak yığınların parlamento dışındaki siyasi eylemine hizmet ettiği ölçüde devrimci ve proletarya tarafından kullanılabilir bir mücadele biçimidir.

Aksi takdirde, devrimci proletaryanın siyasetini değil, parlamenter mücadeleyi amaç haline getiren ve yığınları burjuvazinin kuyruğuna takmaktan başka bir görevi olmayan oportünizmin siyasetini uygulamış oluruz.

Bu bakımdan seçimler dönemi, devrimci proletarya açısından, yığınları devrimin temel hedefleri doğrultusunda örgütleme ve siyasi bakımdan eğitme yolunda bir adım, emperyalizme, sosyal-emperyalizme, faşizme ve sosyal-faşizme karşı güçlü bir ileri atılış, süreç olarak da devrimci mücadelenin bir parçası olmalıdır.

Onun için parlamenter mücadele, seçimler döneminde, başta proletarya olmak üzere geniş halk yığınlarının genel siyasi eyleminin tamamı değil, sadece bir parçasıdır.

Bugün seçimler konusunda en doğru siyaset bütün halk güçlerinin katılacağı bir seçim bloku kurmaktır!

Yığınların genel siyasi eyleminin başarıya ulaşması, bir anlamda da, reformizmin yığınlar üzerindeki etkinliğinin kırılmasına bağlıdır.

Bugün CHP, bir yandan dışta iki süper devlete içte faşizme ve sosyal-faşizme karşı uzlaşıcı bir siyaset izlerken, bir yandan Kıbrıs işgalini destekliyor ve devamını savunuyor, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını reddederek milli zulmü meşru göstermeye çalışıyor, bir yandan da yığınların egemen sınıflara ve emperyalizme karşı gelişen muhalefetini pasifize etmeye uğraşıyor.

Bu bakımdan devrimci proletarya, seçimlerde CHP'yi bir parti olarak desteklememeli, tersine CHP'nin uzlaşıcı siyasetine karşı yoğun bir mücadele vermelidir.

Devrimci proletarya açısından, seçimler döneminde uygulanabilir en doğru siyaset, halkın bağımsız güçlerinin bir araya getirilmesi, emperyalizme, özellikle iki süper devlete, faşizme ve sosyal-faşizme karşı olan sınıf ve tabakaların siyasi hareketlerinin katılacağı bir seçim Bloku'nun oluşturulmasıdır.

Böyle bir blokun gerçekleşmesi, halkın bağımsız güçlerinin seferber edilmesi yolunda yeni bir atılım sağlayacağı gibi, aynı zamanda, baş düşmanlara karşı kurulan halk cephesinin siyasi ve örgütsel platformda oluşturmanın bir adımı, daha da önemlisi, proleter devrimcilerin birliğinin sağlanması ve proletarya partisinin oluşturulması yönünde bir eylem birliği olacaktır.

Gerek halk cephesinin ve proletarya partisinin oluşturulması yönünde olumlu adımların atılması, gerekse böyle bir seçim blokunun kurulması herşeyden önce, bütün proleter devrimcilerin ve bütün yurtseverlerin azami gayretine, halk güçleri arasında yer alan siyasi hareketlerin ayrılık yanlarını değil, birlik yanlarını ön plana çıkarmalarına, asgari müştereklerde anlaşmalarına bağlıdır.

Böyle bir blokun kurulması için şartlar, bugün her zamankine göre daha da uygundur.

Bütün proleter devrimciler ve yurtseverler ilkeli bir şekilde, belli bir şekilde, belli bir program temelinde bir araya gelmeli, demokrasi ve bağımsızlık bayrağını seçimler döneminde daha da yükseltmelidirler.

Proletaryanın ve bütün halk yığınlarının, her dönemde olduğu gibi, seçimler dönemindede savunacakları ve hayata geçirmek için mücadele edecekleri program, proletaryanın günümüz şartlarına uyarlanmış asgari siyasi programıdır.

De.sa.9'da

elazığ

Cezaevindeki baskılara son!

16.3.1977 günü Elazığ Cezaevinde, C. Baş Savcısı Ahmet Mete nezaretinde 2 kamyon jandarma ve bir otobüs toplum polisi ile genel bir arama yapıldı. Cezaevinin hücre kısmında kalmakta olan biz siyasi tutukluların aranması akşam geç saatlere kadar sürdü. Biz bu olağanüstü aramayı, faşist yönetimin halkımız üzerinde giderek azgınlaşan baskılarının bir parçası olarak nitelemekteyiz.

Arama esnasında eşyalarımız didik didik edilerek; mahkeme dosyası fotokopileri, iddianame, savunma taslakları, dilekçe suretleri, Umıt gazetesi ve varlık yayınlarına varıncaya kadar yanımızdaki her türlü dergi, gazete, kitap ve not defterlerimiz alındı.

Aranma esnasında "bu dergi, gazete, kitap vs. yasak değildir. Niçin alıyorsunuz?" diye sorduğumuzda, faşist savcı Ahmet Mete: "bunları tetkik edeceğiz yasak olan varsa alacağız gerisini yine iade edeceğiz" dedi. Diğer yandan da sağa sola emirler yağdırarak üzerinde yazı bulunan ne kadar kağıt parçası varsa toplattırdı.

Bu davranışıyla o, halkımızdan ve onun faşizme karşı olan öfkesinden ne kadar korkmakta olduğunu göstermiştir. Diğer yandan ise, faşizmin, çok kısıtlı da olsa her türlü özgürlüğe ve devrimci düşünceye olan düşmanlığını sergilemiştir.

Arama her ne kadar genel bir arama şeklinde olmuş ise de 350 tutuklu ve hükümlünün bulunduğu cezaevinin hücre kısmında yoğunlaştırılmıştır. Arama süresinin yarısından fazlası 12 siyasi tutuklunun aramasına ayrılmıştır. Bu arama onu izleyen günlerde bizler üzerinde giderek yoğunlaştırılacak olan bir dizi faşist uygulamanın başlangıcı olmuştur. Görüş günümüz değiştirilmiştir. Cezaevinin görüşünden ayrı günlere alınmıştır. Daha önce hücre bahçesinde tel örgü boyunca yapılan görüş, parmaklıklı bir kapının arkasına aldırıldı. (Altlı, üstlü 32 hücrenin bulunduğu bu kısım için iki karışlık görüş yeri görüşün tamamen kaldırılması demektir.)

Ahmet Mete faşisti aynı zamanda cezaevi personeli üzerinde baskı yaparak karşı-devrimci propaganda yaparak onları aleyhimize kışkırtmakla ve hergün, her saat personeli bizler üzerinde baskı ve arama yapmaya zorlamaktadır.

Devrimci, ilerici, gazete ve yayınları yasaklamaktadır. Bu durum yargılamada her türlü savunma imkanı ve materyalini yok ederek savunma hakkımızı engellemektedir.

Bizler her türlü faşist uygulamalara karşı sonuna kadar yılmadan direneceğiz. Kısıtlı da olsa haklarımızı sonuna kadar savunma azminde olduğumuzu belirtirken faşistlerin halkımızın uyanışı karşısında her geçen gün nasıl dehşete düştüklerini ve en kısıtlı özgürlüklere ve devrimci düşünceye karşı nasıl düşmanlık beslediklerini daha iyi kavramaktayız. Fakat ne faşistler ne sosyal-faşistler devrimci fikirlere, kaba kuvvet, karalama ve tahrifatlarla engel olamayacaktır. Devrimci fikirlerin harekete geçirici örgütleyici ve toplumun ileri itici gücü karşısında teker teker yıkılacaklardır. Ahmet Mete gibi faşistler ise yüreklerindeki halk korkusuyla yaşaya dursunlar. Halkımız onun gibilerin yaptıklarını yanına bırakmayacak, bir gün hesabını soracaktır.

CEZAEVLERİNDEKİ FAŞİST BASKILAR SON BULSUN!
TÜM TUTUKLU VE HÜKÜMLÜLERE GENEL AF!

ELAZIĞ CEZAEVİNDEKİ
SİYASİ TUTUKLULAR

erzincan

Halk Birleştikçe Faşist Çeteler Dağılacaktır

Aralık ayının sonlarında Erzincan'ın Çayırlı kazasında akşam saatlerinde polis arama yaptı. Daha sonra ilericilerin çalıştığı bir lokali gece saat 11.00'de kapatıp evlerine giden bir grup yurtsever delikanlı faşistlerin saldırısına uğradı. Aralarında sivil giyinmiş polis İsmet'in bulunduğu faşist katiller, ellerindeki kasap bıçaklarıyla halk evlatlarına azgınca saldırdılar. Faşistler ellerini halkın kanına bulamışlardı. Hüseyin Akdemir arkadaş öldü. Rıza ise Ankara'ya kaldırıldı; fakat kurtarılamayarak öldü.

İkinci gün faşist katiller sanki hiçbir şey olmamış gibi ellerini kollarını sallayarak geziyorlardı. Son olayların da gösterdiği gibi faşist saldırılarda en büyük desteği polis sağlamaktadır. Faşistlerin yürüttüğü saldırıların hepsinde polis cephe gerisi gücü olarak hareket etmiştir. Saldırganlara mani olmak bir yana, onları teşvik etmiştir. Rıza Akdemir'in cenaze töreninde polisin saldırısıyla çıkan olayda polis, jandarma ve sivil faşistler el ele vererek tabanca ve otomatik silahlarla ateş ederek halka ve devrimcilere saldırdılar.

Bir bütün olarak kitleler faşist saldırılara karşı ilgisiz kalmanın ne kadar zarara yol açtığını görmekte ve birleşip mücadele etmenin gereğini kavramaktadırlar. Faşist diktatörlük Çayırlı'da halkın gelişen mücadelesini bastırmak için elinden geleni yapıyor. Son olarak İlköğretim Müdürü Nazim Gökalp, Kaymakam Emre Ayman, Karakol kom. Baş. çvş. ve Emniyet Komiseri Aydın'dan oluşan dörtlü faşist çete el ele vererek halkın gelişen mücadelesini bastırmaya çalışıyor. Bunların tek gayesi halkın yükselen mücadelesini bastırmak, emekçi halkımızın alın terini ve ürünlerini bir sülük gibi emmek, patron-ağa düzenine kusursuz hizmettir.

İlk öğretim müdürü Nazmi köylere yerleştirdiği gerici öğretmenler aracılığıyla halkı kamplara bölmeye çalışıyor. Halk gerici öğretmenlerin maskesini ve halk düşmanı olduklarını suratlarına haykırarak yüreklerine korku salıyor. İlk öğretim müdürü bundan sonuç alamayınca ilerici öğretmenleri polise ihbar ediyor. Yurtsever öğretmenlere hakaret ediyor. Hatta tokat atmaya kadar işi vardırıyor. Kaymakam, emniyet müdürü ve karakol komutanıyla birleşerek halkın gelişen mücadelesini bastırmaya çalışıyorlar.

İlerici köy muhtarları dörtlü faşist çetenin halk üzerindeki baskı ve terörünü durdurmak için kendi aralarında gizli toplanarak jandarma komutanlığına İçişleri Bakanlığı'na, emniyet müdürlüğüne bir yazı yolladılar. 22.2.1977'de Çayırlı'ya 50'den fazla toplum polisi gelerek halk arasında korku ve panik yarattılar. Sanki savaş varmış gibi halk üzerine azgınca saldırarak arama bahanesiyle terör estirdiler. Kazaya gelen Erzincan valisi, üçüncü ordu komutan yardımcısı, Erzincan emniyet müdürü ve jandarma komutanı kaymakamın sorgusunu alacağını söylediler. Köy muhtarlarını ilçeye sorgu için çağırdılar.

Muhtarlar sorgulamanın usulsüz olduğunu, vali ve diğerlerinin sorguları alamıyacağını onun için sorguyu vermeyeceklerini söylediler. Bunu söyleyen muhtarları dışarı atarak diğerlerinin sorgulamasına devam ettiler. Diğerleri de red edince sorgulamayı yarıda keserek bittiğini söylediler. Kaymakam, vali ve diğerlerini alarak yemeğe götürdü; sözde sorguları tamamladılar.

Bu sahtekarca oyunlardan sonra muhtarlar ve köylüler üzerinde jandarma ve kaymakam zulmü devrimci öğretmenler üzerinde Milli Eğitim Müdürü, polis ve kaymakamın baskı ve tehditleri yoğunlaşarak benzeri şekilde devam ediyor.

ALEVİ SUNNİ BİR OLSUN, FAŞİSTLER, SOSYAL-FAŞİSTLER KAHROLSUN!

ÇAYIRLI'DAN BİR DEVRİMCİ

SENDİKAMIZ OLMADIĞI İÇİN TAZMİNAT VERİLMEDEN ATILIYORUZ

Biz Vilma el aletleri sanayi işçileriyiz. Tarak ve tornavida üretiriz. Her saçınızı tarayışta, her civata sıkışınızda bizleri hatırlayınız.

Tarak ve tornavida üretimi dışardan kolay bir iş görünür. Aslında kolay değildir. Her gün bir arkadaş depodan 1,5 ton mal indiriyor. Bu mal fırında tavlanır ve kurutulur. Sonra makinalara verilir. Her gün bu olay tekrarlanır.

Şimdi meselenin asıl özüne geçelim. Biz günde 9,5 saat çalışırız. Ayrıca cumartesi günleri de saat 13'e kadar çalışmaya mecburuz. Her hafta, bir işçiden işverenin 4,5 saat kârı vardır. Üstelik ücretler 8 saat üzerinden ödenir. 4,5 saatlik ücret ödenmez, işverene kâr olarak kalır. 50 işçi çalışmaktadır. Haftada 225 saat işverene fazla çalışıyoruz.

Bir de ayrıca gece vardiyası vardır. Akşam 18.30'da işbaşı yapılır, sabahın 8'ine kadar. Ödenen ücret ise 75 lira bir farktır. Yani 12,5 saatlik çalışmayla haftada 400 lira alabiliyoruz.

Haftada bir gün etli yemek verilir. Ara sıra da yemekler arasında az bir et parçası görülebilir. Ona da et denebilirse tabii. Oysa patronların köpeklerine ciğer ve süt verilir. Bunun yanında, makinaya mal veren işçi arkadaşa yoğurt verilmez. Hammaddenin ısındıktan sonra zehirli bir kosusu vardır. İşçi her gün zehirlenme korkusu ile karşı karşıyadır. Bütün işçi arkadaşlar için durum böyledir. 50 işçi vardır, günde 5 liradan 250 lira patronun cebine inmeyecektir. Yoğurt verilmeyişinin sebebi budur.

Fabrika işverenin uşaklarıyla doludur. En küçük bir olay bunlar tarafından idareye bildiriliyor, Sendika olmadığı için işimizden atılıyoruz. Hem de tazminat ödenmeden. SSK'nda verilen izinler ise ücrete tabi değildir. 130 günlük arkadaşlar bu ücreti SSK'dan alabilir. Emekli işçilerin sayısı da 10'u geçmez. Diğer işçilere ise bu ücretin işveren tarafından ödenmesi gerekirken ödenmez. Arkadaşların viziteye çıkmasını engellerler. İşçiler idareye karşı sert davranırlarsa viziteye çıkabilirler.

Sözde pazartesi günleri doktor geliyormuş. Güya muayene ediyor. Elinde hiçbir aleti yok. Bir iki ilaç yazıyor. İster iyileş, ister iyileşme. Doktor muayene etmiştir. Çünkü SSK'na gitse belki istirahat alacaktır. Ayrıca istirahate (2 gün) çıkan bir arkadaş fabrikadan ayrılırken hiç para ödenmemiştir.

Boyahane ve ambalajda 13-15 yaşları arasında çocuklar çalıştırılır. Çok düşük ücret ödenir. Lavaboda sıcak su yoktur. Günde 50 kişi ancak 2 sabun harcayabilir. Bunu yapılan bir toplantıda fabrika müdürü belirtti. Fabrika personeline "bey" denilecek. Başka hitap kullanılmıyacak. Personel karşısında sigara içilmeyecek. Üretim artacak, ücretler sabit kalacak. Ayrıca işverenin uşakları işçilere baskı yapacak, işçiler sesini çıkarmayacak. Pres ustası herkesin gözü önünde bir arkadaşı dövdü. Ses çıkaran olmadı. Enjeksiyon bölümünde usta yardımcısı tarafından bir işçiye şamar atıldı. İşte yiğit Vilma işçisinin kısa dramı.

KAHROLSUN "VİLMA İŞÇİSİNİN" KANINI EMEN İŞVEREN VE ONUN UŞAKLARI!
YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ BİRLİĞİ VE MÜCADELESİ!

VİLMA'DAN BİR İŞÇİ

Halkın Birliği haftalık dergi. Sahibi: Hayrabet Honca, Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Fikri YÜKSEL, İdare Yeri: Klodfarer Caddesi No:25/12 Divanyolu-IST Abone ve yazışma adresi: P.K. 1297 Sirkeci-ISTANBUL, Baskı: Daily News Web, Dizgi: Olimpiyat IBM DİZGİ, Istanbul Dağıtım: YURT-DA, Ankara Dağıtım: Fikri NİĞİŞ, İzmir Dağıtım: YURT-DA İzmir Bürosu, Posta Çeki: Hayrabet Honca No:10287/3

Yurtiçi Abone Şartları:
3 aylık: 32,50 TL.
6 aylık: 65,-- TL.
yıllık : 125,-- TL.
Yurtdışı Abone Şartları:
6 aylık: 100.-- TL.
yıllık : 200.-- TL.

HALKIN KURTULUŞU, HALKIN BİRLİĞİ ve HALKIN YOLU'nun Ortak Açıklaması

"Bütün proleter devrimciler, 1 Mayıs kutlamaları için ileri"

HALKIN KURTULUŞU, HALKIN BİRLİĞİ ve HALKIN YOLU tarafından sürdürülmekte olan, "1 Mayıs İşçi Sınıfının Uluslararası Birlik, Dayanışma ve Mücadele Günü" kampanyası gelişiyor. Bu kampanyanın başarılı bir şekilde sürdürülmesi ve tamamlanması için şartlar son derece elverişlidir.

Kampanyanın pratik çalışmalarında ve kampanya sırasında yürütülen mücadelelerde Halkın Birliği, Halkın Yolu ve Halkın Kurtuluşu gazetelerinin görüşlerini benimsemiş olan proleter devrimciler doğru bir anlayışla ve enginleri fethetme ruhuyla mücadeleye atıldıkları ve hareket ettikleri taktirde kampanya mutlaka başarıya ulaşacak; ve emperyalizme, sosyal-emperyalizme, faşizme ve sosyal-faşizme karşı güçlü bir mücadele, proleter devrimcilerin birliği yolunda ileri bir adım olacaktır.

Proleter devrimciler, yakın geçmişte gerçekleştirilmiş olan kampanyaların derslerini dikkatli bir şekilde incelemelidirler. Olumluluklardan ve olumsuzluklardan "1 Mayıs" kampanyası için aydınlatıcı dersler çıkarmalıdırlar.

Kampanya sırasında proleter devrimciler en geniş halk kitleleriyle birleşme ve onları kampanyanın hedefleri doğrultusunda seferber etmede istekli ve kararlı olmalıdırlar. Her meselede "halka güven, halkın gücüne güven" ilkesi ile hareket etmelidirler.

Kampanyanın mali yönünün düzenlenmesi için bağış toplamada, kampanyanın en temel araçları olan mitingler, yürüyüşler, salon toplantıları ve gazete satma sırasında Halkın Kurtuluşu, Halkın Yolu ve Halkın Birliği gazetelerinin görüşlerini savunan proleter devrimciler; bütün bunları birlik içinde gerçekleştirmede, birbirleriyle devrimci bir tarzda birleşmede ve proleter devrimcilerin militan birliğini bizzat hayatın kendisi içinde gerçekleştirmede azami derecede kararlı ve istekli olmalıdırlar. Her türlü grupçu ve çıkarcı davranışa karşı, ilkeli bir mücadele yürütmelidirler.

Kampanyayı açan çağrı yazısında da belirtildiği gibi, "1 Mayıs" kampanyasının unsuru olan çalışmaların tümü Halkın Birliği, Halkın Kurtuluşu ve Halkın Yolu taraftarı proleter devrimciler tarafından yürütülmelidir. Miting, yürüyüşler, salon toplantıları vb. sadece proleter devrimciler tarafından düzenlenmeli ve gerçekleştirilmelidir.

Ancak halk güçleri içinde yer alan diğer siyasi hareketlere, miting - yürüyüşlere salon toplantılarına vb. katılmaları için mutlaka çağrı yapılmalı, daha doğrusu doğru bir ittifak siyaseti izleyerek bu güçlerin katılması sağlanmalıdır.

Kampanyanın bütün çalışmaları sırasında Halkın Kurtuluşu, Halkın Birliği ve Halkın Yolu gazetelerinin görüşlerini savunan proleter devrimciler birlik noktalarını öne çıkarmalı ve bunlardan kalkarak ayrılıkları gidermede istekli olmalıdırlar.

Miting-yürüyüş, salon toplantıları, gazete satışı, semt ve kahve toplantıları vb. sırasında proleter devrimciler mümkün olduğu kadar ortak bir davranış içine girmelidirler. Bu eylemler sırasında mücadelenin bu aşamasının temel sloganları mutlaka kullanılmalıdır. Bu sloganlar ve diğerleri mümkün olduğu kadar ortaklaştırılmaya çalışılmalı ve ortak olarak kullanılmalıdır. Üzerinde anlaşmaya varılamayan sloganlar da karışıklık yaratmadan, bir diğerinin sloganını bastırma tavrına girilmeden kullanılmalıdır.

Miting-yürüyüş vb. eylemler sırasında mümkün olan her yerde üç gazete taraftarları bir blok teşkil ederek hareket etmeli, üç gazetenin pankartları en önde yer almalıdır.

Halkın Kurtuluşu, Halkın Birliği ve Halkın Yolu taraftarları arasında mümkün olduğu kadar ortak davranış ve ortak slogan kullanma tavrı, ajitasyon ve propagandada ve eylemde ortaklık tavrı esas alınmasının yanında; eylemlerde yer alan diğer halk güçleri için ise "eylemde birlik, ajitasyon ve propagandada serbestlik" ilkesi uygulanmalıdır.

Miting, salon toplantısı vb. eylemlere katılan halk güçlerinin hepsi söz hakkına sahip olabilirler. Konuşma hakkı meselesinde karar oradaki üç gazete taraftarlarına aittir. Konuşma hakkına sahip olmada diğer hareketler için, mitingin yapıldığı bölgede nitel ve nicel olarak var olma bir kriter olarak dikkate alınmalıdır.

Proleter devrimciler, miting, salon toplantısı vb. sırasında yapılacak konuşmalarda, kampanyanın amacından saptırılmasına, kampanyayı sabote etmeye çalışacak bozgunculuğa ve kısır polemiklere müsaade etmemeli ve kendileri de bu tavra girmemelidirler.

"1 Mayıs İşçi Sınıfının Uluslararası Birlik, Dayanışma ve Mücadele Günü" kampanyasının enternasyonalist anlamı ve hedeflerini gözönüne alarak, proleter devrimciler kampanya sırasında kullanılacak, pankart ve sloganlarda, ülkemizdeki ezilen millet ve milliyetlerin dillerine özel bir dikkat göstermelidirler.

Proleter devrimci arkadaşlar;
Enginleri fethetme ve proleter devrimci safları sıklaştırma ruhuyla kampanya çalışmalarını sürdürelim. 1 Mayıs kutlamalarına hazırlanalım.

1 Mayıs proleter devrimcilerin birliği ve proletarya partisinin oluşturulmasında ileri bir adım; ABD emperyalizmine, Sovyet sosyal-emperyalizmine, faşizme ve sosyal-faşizme karşı mücadelede güçlü bir ileri atılış olsun.

YAŞASIN 1 MAYIS!
YAŞASIN PROLETER DEVRİMCİLERİN BİRLİĞİ!
BÜTÜN PROLETER DEVRİMCİLER, 1 MAYIS KUTLAMALARI İÇİN İLERİ!

HALKIN BİRLİĞİ HALKIN YOLU
HALKIN KURTULUŞU

NOT: Kampanyayı mali yönden desteklemek amacıyla bağışlar İş Bankası Türbe-ISTANBUL Şubesi 46488-C/Hayrabet HONCA hesabına yatırılabilir.

GENÇLİĞE CAN GÜVENLİĞİ, ÖĞRENİM ÖZGÜRLÜĞÜ

gaziantep

Faşist ve Sosyal-faşist Saldırılara Karşı Koymaya Kararlıyız

Komprador burjuvazi ve toprakağalarının faşist diktatörlüğü şehrimizde de kirli emellerini yürütmeye çalışmış ve bunun en açık örneğini orta öğrenim üzerindeki baskı, terör ve saldırganlıklarıyla gözler önüne sermiştir. Önceki yıl faşist mevzilenme ve teröre, ayrıca sosyal-faşist gelişime karşı kararlı bir mücadele örneği veren Atatürk lisesi öğrenime, çevreye mevzilenmiş faşistlerin ve polisin copuyla başladı. Karşıdaki bir çok yere yerleşen faşistler tertipli, düzenli ve destekli saldırılarıyla diğer bütün okullarda olduğu gibi burada da, öğrenim özgürlüğü, can güvenliği bırakmamışlardır. Okumayla ilgisi olmayan -20-30 kişilik bir grup, yoksul halk çocuklarına saldırarak ilerici-yurtsever-devrimci, fikirlerin gelişmesini engellemek istemişlerdir. Bunu başaramayan komprador burjuvazi ve toprakağalarının uşakları bu okulu dağıtmayı planlamış ve gece bölümünü dağıtmışlardır.

Sonra da saldırılarını Gaziantep lisesine yönelten faşistler, tenefüsten derse çıkan öğrencilere sebepsiz, sualsiz faşist hocaların ve polisin desteğiyle saldırmışlardır. Bunun üzerine öğrenciler bu olayı protesto amacıyla direnişe geçmişlerdir. Ama tenefüs olduğundan, hepsi toplanmamış, eski bina ve kantindekiler yeni binaya bırakılmamışlardır. Öğrenciler koridorlarda direnişlerini sürdürmüşlerdir. Elinde sopayla, öğrencilere saldıran Hüseyin Polat adındaki faşist hocanın saldırganlığına dayanamayan, tarafsız bir hoca, "Ne yapıyorsunuz? Siz nasıl öğretmensiniz?" deyince dövülmüş ve beraberinde bütün yurtsever-ilerici hocalarda feci şekilde dövülmüşlerdir. İdareyi tamamen H. Polat gibi üç defa oradaki görevinden alındığı halde gitmeyen, faşistler doldurmuştur. Komando diye bilinen Gaziantep lisesi müdürü,, etrafa "Bu okuldan tüm komünistleri atacağım, burası milliyetçi yuvası olacak" gibi yaygaralar atmaktadır.

Daha sonra sanat okulu saldırılara maruz kalmış ve dışardan gelen, çoğu Eğitim Enstitüsü'nden faşistler, okulun çevresine mevzilenip fırsat buldukça saldırılara geçmişlerdir. Sanat okulunun azılı faşist müdürü bu görevine ek olarak Atatürk lisesine de müdür olarak atanmış ve her iki okulda da faşistlerle açık bir işbirliğine girişmiştir. Faşistlerin devrimci öğretmenlere sıktıkları kurşunları "bana devrimciler sıktı" diyerek bir öğrencinin silahla yakalanmasını sağlamıştır.

Atatürk lisesinden çoğu öğrenci ve öğretmenlerin sürgünü, Gaziantep lisesinden 12 öğrencinin sürgünü ve 2 kişinin okuma hakkının alınması, bazı öğretmenlerin sürgün ve bir hocanın da açığa alınması, sanat okulunda uygulanan faşist oyunlar ve tehditler, Ticaret lisesinde 4 öğrencinin okuma hakkının alınması ve birkaçının sürgünü. Karşıyaka lisesinde benzeri şekilde sürgün ve okuma hakkının alınması ODTÜ'deki faşist rektörü protesto, Eğitim Enstitüsü'nün okullar üzerindeki tertiplerini protesto, Atatürk lisesinin gece bölümünün ve G. Antep Lisesi pansiyonunun sudan bahanelerle kapatılması yurtsever devrimci öğrenci gençliği ortak bir eylem çerçevesinde birleştirmiştir. Bütün liselerde, Makina Yüksek Okulu'nda, ODTÜ'de bir günlük boykot konmuştur. Ticaret Lisesi boykotu dört günlük koymuş, yalnız tam başarıya ulaşamayıp kırılmıştır. Bunun üzerine tekrar bütün okullarda sürgünler hazırlanmış ve üst disiplin kuruluna 150 kadar öğrenci okuma hakları alınmak üzere verilmiştir. Yerlerine faşistler kaydedilmektedir.

Bu boykotlar esnasında birçok okulda sosyal-faşistler, faşist karakterlerini tekrar göstermişlerdir. Öğrencilerin, "Ne Amerika, Ne Rusya, Bağımsız Demokratik Türkiye" ve "Kahrolsun Faşizm, Sosyal-faşizm" sloganlarını atmaları üzerine, 2-3 İGD'li fedai "Kahrolsun Mao'cu bozguncu akımlar" diye bunu bastırmaya çalışmışlardır. Kitle proleter devrimci öğrencilere olan güveninden dolayı bu gerçek bozguncuları dövmeye kalkmış, fakat şartlar müsait olmadığından bu isteklerini bırakmışlardır. Bunların öz karakterleri açıklanıp teşhir edilmiştir.

Gene Karşıyaka lisesinde kürt milliyetçiliği yapan akımın ve revizyonistlerin saldırısı ile karşılaşılmıştır. "Sosyal-faşizm" sloganının söylenmesine lüzum görmeyen bu arkadaşlar oradaki hareketleri ile İGD'lilerden pek farklı olmadıklarını göstermişlerdir.

Düztepe lisesinde birkaç revizyonist hoca okula kaydolmaya gelen proleter devrimcileri almayıp, revizyonist öğrencileri almasıyla ve Halkın Birliği, Halkın Kurtuluşu gibi proleter devrimci dergileri sattırmamalarıyla kime hizmet ettiklerini açıkça göstermişlerdir. Bir proleter devrimci öğrenciye ceza verilmiş, ayrıca okullara asılan devrimci sloganlar yırtılmış, öğrencilerin faşizme, sosyal-faşizme ve iki süper devlete karşı verdikleri demokratik mücadele "faşistler, saldırır, polis çok, aman birşey yapmayalım" şeklindeki kuruntuları ile engellenmeye çalışılmıştır.

Öğrenci gençlik kitlelerle bağını pekiştirecek, halkımızın anti-faşist birliği yolunda mücadele edecektir. Ezilen Kürt ulusunun üzerindeki milli baskıya son verilmesi yolunda, Kürt öğrencilerle, Türk öğrenciler arasında bağı koparan gerici, şoven, idealist düşünceye yer vermeyecektir.

GERİCİ, ŞOVEN-IRKÇI EĞİTİME SON!
POLİS JOPU DEĞİL, ÖĞRENİM İSTİYORUZ!
ÖĞRETMEN, ÖĞRENCİ KIYIMINA SON!
YAŞASIN DEMOKRATİK ORTA ÖĞRENİM MÜCADELEMİZ.

GAZİANTEP'TE
YURTSEVER ÖĞRENCİLER

istanbul

Küçükyalı Lisesi'nde Faşist Baskılar Artıyor

Tüm Türkiye halklarına Küçükyalı Lisesi devrimci öğrencilerine ve yurtsever velileri sesleniyoruz:

Faşist ve sosyal-faşist baskılara karşı birlikte mücadele edelim.

Bizler, Küçükyalı Lisesi devrimci öğrencileri olarak; yurtçapında ve diğer okullarda olduğu gibi, Küçükyalı Lisesi'nde de mevcut olan faşist ve sosyal-faşist baskılara karşı yurtsever halkımızı ve devrimci arkadaşlarımızı mücadelemizde birlik olmaya çağırıyoruz. Bir avuç ülkücü komandolarla işbirliği yapan faşist okul müdürü Fevzi Mutlu ve diğer bütün faşist okul idarecileri, devrimci yurtsever öğrenciler üzerindeki baskıları daha da yoğunlaştırıp mücadelemizi engellemeye ve okulu tamamen faşist yuva haline getirmeye çalışıyorlar.

Geçen Cuma günü bir arkadaşın çantasından Halkın Birliği gazetesini görüp çalan faşistler, gazeteyi işbirliği halinde oldukları okul idaresine gösterdiler. Ve daha önce okuldan tastiknamelerini almış olan iki faşist arkadaşlarımızın üzerine saldırdılar. Faşistler, idare ile işbirliği halinde olduklarını gizlemek için, olaylarla ilişkileri yokmuş pozuna bürünmüşlerdir. Saldırıya uğrayan arkadaşın burun kemiği kırılmıştır. Bunun üzerine okul idaresine gidip şikayette bulunması üzerine faşist müdürün arkadaşımıza verdiği cevap: "sen git pazartesi günü icabına bakarız" olmuştur ve böylece faşist müdür işbirliği yaptığı iki faşistin okuldan ayrılıp, Elazığ'a gitmelerini sağlamıştır. Bu arada yaralanan arkadaşımız, müdürle, iki faşist arasında geçen şu konuşmaya şahit olmuştur; faşist müdürün sanki onlarla işbirliği halinde değilmiş gibi, onlara "yaptıklarının okul idaresi kurallarına aykırı" olduğunu söylemesi üzerine, faşistlerin verdiği cevap: "ne kuralı ne kanunu, bu okulda kural da, kanun da biziz" olmuştur.

Bizi bu baskılarıyla alt edemiyeceklerini anlayan faşist okul idaresi, ikili oyunlara başladı. Bir yandan faşist ülkücülerle işbirliği yaparken, diğer yandan bazı devrimci arkadaşlara şirin görünüp "çocuklar yapmayın, etmeyin ailenize yazık, bak sizi nasıl kandırmışlar, beyninizi yıkamışlar" gibi faşist demagojisiyle devrimci mücadelemizi baltalayıp arkadaşlarımız arasındaki devrimci bağları bozmaya uğraştılar.

Faşistler tarafından devrimciler üzerine yapılan bu baskıların benzerleri, sosyalizm maskesi takan sosyal-faşistler ve onların yedeğine düşen orta yolcular tarafından da uygulanmaktadır. Bunun dışında bazı arkadaşlar sosyal-faşistler tarafından, devrimci mücadeleden alıkonup kendi emellerine alet edilmeye çalışılmıştır ve çalışılmaktadır.

Ama bütün bu baskılara karşı halkımızın vermiş olduğu mücadelenin kopmaz bir parçası olan demokratik orta öğretim kavgamızı hiç bir zaman bozamıyacak, devrimci mücadelemizi hiç bir zaman engelliyemiyecekler dir.

Tüm bu baskılara rağmen bizler Küçükyalı Lisesi'ndeki faşist ve sosyal-faşist baskıları protesto ediyor, mücadelemizden hiç bir zaman yılmayacağımızı bildiriyoruz. Halkımızı bizimle birlik olmaya çağırıyoruz.

KAHROLSUN FAŞİST MÜDÜR VE FAŞİST OKUL İDARESİ!
KAHROLSUN FAŞİSTLER VE SOSYAL-FAŞİSTLER!
GERİCİ EĞİTİME SON!

KÜÇÜKYALI LİSESİ'NDEN
BİR GRUP DEVRİMCİ

Faşist Baskılara Karşı Mücadele Edelim

İskenderun Ticaret Lisesi'nde, Ocak ayında felsefe kitabını protesto olayından bir hafta sonra 50-60 komando okula baskın yaparak dinamit atmışlardı. Biz devrimciler bu olayda 5 dakikalık bir paniğe kapıldık. Fakat sonra aktif bir şekilde toparlandık. Olayı göğüsledik. Faşistler kendi adamlarını vurup devrimcilerin üzerine attılar. Fakat kamuoyu onu kimin öldürdüğünü biliyor. Olayın yatışması için okul bir hafta kapatıldı. Sonra karneler dağıtıldı. Tatil dönüşü müdür istifa etmişti. Onun yerine daha azılı faşist köpek Aral (müdür yardımcısı) geçti. Aktif olarak çalışan devrimcileri okuldan attı. Açıktan açığa okulu faşist yuvası haline getirmek istiyordu. Dışarıdan yardımcı komando kuvveti getiriyorlar. Kız arkadaşların çantalarına insanlık dışı mektuplar koymaktadırlar, dövmektedirler. Köpekler bizi yıldıracaklarını sanmasınlar, çünkü "biz ölümlerden doğarız".

Faşist Müdür Yardımcısı (Aral) ın yaptırdığı bu hareketlerin sebebi açıktır. Devrimcileri okuldan tek tek atıp, okulu faşistlerin kampı haline getirmek.

Bizler faşist Aral'a şunları deriz ki, okuldaki baskı ve terörlere son verilsin, dışarıdan gelen komandoları okul içine almasın, eşit muamele yapsın okuldan atılanlar geri alınsın.

Halkımıza...

Günden güne bizleri uyutan faşist gerici eğitime karşı çıkarak gerek yurt içinde, gerekse İskenderun içinde olsun çocuklarımıza sahip çıkalım. Onlarla birlikte faşizme karşı mücadele edelim.

HALKIMIZ ÇOCUKLARIMIZA SAHİP ÇIKIN!
OKULDAN ATILANLAR GERİ ALINSIN!
FAŞİST MÜDÜR YARDIMCISI ARAL İSTİFA!

İSKENDERUN'DAN
BİR GRUP ÖĞRENCİ

TÖB-DER içindeki demokrasi mücadelesini güçlendirelim

TÖB-DER'i TSİP ve T"K"P adlı sosyal-faşist partilerin tekkesi haline getirmek isteyen genel merkez yöneticileri, planlarını adım adım uyguluyorlar. Çeşitli defalar ve son olarakda 5 Şubat mitinginde devrimcilerin fikirleri ve sloganları üzerinde disiplin adına gerici diktatörlük uygulayan anti-demokratik yöneticiler, kendi saldırganlıklarını devrimcilerin üzerine atmaya çalıştılar ve çalışıyorlar. Fakat yalan ve iftiranın ömrü kısadır. Geniş öğretmen kitlesinin örgütü TÖB-DER'i kimin yıkmaya ve parçalamaya çalıştığı her geçen gün daha iyi anlaşılmaktadır. Bugün TÖB-DER'in başına çöreklenen TSİP'li, T"K"P'li sosyal-faşistler, yönetimde bulunmalarını da fırsat bilerek devrimcilere karşı gözü dönmüşçesine bir tasfiye karalama kampanyası yürütüyorlar. Fakat yönetimde olmaları hiçbir zaman bu saldırganları haklı çıkarmıyacaktır.

Bunlar ellerine geçirdikleri yönetim aygıtını devrimcilere karşı saldırı üssü olarak kullanıyorlar. Öğretmen örgütünü kendi karşı-devrimci emellerine alet ediyorlar. Kendileri gibi düşünmeyen üyeleri ihraç edip, şube yönetimlerini feshediyorlar. TÖB-DER'i sadece revizyonist fikirlerin at oynattığı bir tekke haline getirmeye çalışıyorlar. İşte bu tavır örgütü bölmeye yönelen darbeci bir girişimdir. Çünkü bizzat kitle örgütlerinin kendisi için de değişik fikir ve akımların varlığını zorunlu kılmaktadır. Eğer bu nokta dikkate alınmazsa, kitle örgütü değil bir partinin yan kuruluşu ortaya çıkar. Bugünkü yöneticilerin bölücü ve tekkeciliğini kanıtlayan da böyle bir anlayışlarının varlığıdır.

Devrimci, demokrat, yurtsever öğretmenler TÖB-DER içinde demokrasi mücadelesini esas alarak çalışmaktadırlar. Fakat öğretmen mücadelesini geliştirmek örgüt içi demokrasiyi sağlamak için kavranması gereken bir dizi önemli mesele vardır.

Bunlardan birincisi: Devrimci öğretmenlerin birliği sorunu:

Bu genel olarak proleter devrimcilerin birliği sorununa bağlı olarak çözülebilecek bir meseledir. Proleter devrimcilerin birliği gerçekleşmeden TÖB DER içindeki proleter devrimci öğretmenlerin birliğinin gerçekleşmesini beklemek hayaldir. Bu konuda zorlamalarla birliği sağlayacağını zanneden Halkın Yolu taraftarı arkadaşlar sonunda, her devrimcinin kendi bağlı olduğu siyaseti reddederek birliğe katılması gibi platformu belirsiz ve tasfiyeci bir anlayışa düşüyorlar. Birlik için gerekli bazı önemli şartların halen yetersiz olduğunu görmemezlikten geliyorlar. Bu tavırları Halkın Sesi oportünisleriyle uzlaşma içinde olmaları ve onların tasfiyeci cereyanlara kapılmalarından geliyor. Bu arkadaşların fikirlerine kalırsa birlik sağlanana kadar hiçbir faaliyet yürütemeyiz. Çünkü ortak mücadele yürütmenin önüne önce birlik olmayı getiriyorlar. Oysa birlik nisbeten zaman alabilir. Oysa biz, birlik gerçekleşene kadar da mücadeleyi sürdürmek zorundayız. Bu mücadeleyi kararlılıkla sürdürmemizde birlik şartalrını olgunlaştıracaktır. Bu bakımdan devrimci öğretmenler güçlerini bugünkü şartlara uygun bir biçimde birleştirmelidirler. Halkın Birliği, Halkın Kurtuluşu ve Halkın Yolu görüşünü savunan devrimci öğretmenlerin ortak tavırları mücadeleyi güçlendirecek ve en geniş muhalefet blokunun yaratılmasını kolaylaştıracaktır. Bu dergilerin görüşlerini savunan öğretmenlerin TÖB-DER içinde, oportünizme, maceracılığa, revizyonizme karşı mücadele temelinde ortak tavırları, birlik önündeki engelleri aşmaya hizmet edecektir. Bunun dışında, sırf arzulara dayanan engellerin kolayca aşılabileceğini hayal eden kolaycı, (özünde birliği zorlaştırıcı) anlayışlara kapılmamak zorundayız. Bu sebeple söz konusu dergilerin görüşlerini savunan öğretmenlerin, ileri düzeyde ve daha uzun vadeli, birliğe hizmet edecek bir ittifak anlayışıyla ortak hareket etmeleri gerekmektedir.

İkincisi: En geniş muhalefetin oluşturulması ve ittifaklar sorunu: Diğer alanlarda olduğu gibi TÖB-DER'de de hedef aldığımız gücün tecrit edilmesi, bütün ara unsurlarla dışımızdaki güçlerle ittifak kurabilmemize bağlıdır. Yurtsever, devrimci, demokrat öğretmenler demokrasi mücadelesi temelinde sosyal-faşistler dışında bütün öğretmenlerin mücadelesini ortak bir platformda birleştirebilmelidirler. Örgüt içi demokrasi ve TÖB-DER'in bağımsızlığı için, öğretmen mücadelesini her yönüyle geliştirerek en geniş demokrasi cephesi oluşturulmalıdır. Elbette bu cephe içinde yer alacak siyasi yapılar kendi varlıklarını koruyacaklardır. İttifaka girdiğimiz güçlerle ortak mücadele yürütme, propaganda ve ajitasyon çalışmasında serbestlik anlayışıyla hareket etmeliyiz. Zaten ittifakı zorunlu kılan şey, farklı sınıfların ve menfaat gruplarının varlığı ve bunların belirli bir süre tek bir hedefe karşı ortak hareket etme zorunluluklarıdır. İttifaka giren her kuvvet, kendi varlık nedenini devam ettirecek ve sınıfsal menfaatinin gerektirdiği faaliyeti yürütecektir. Bu sebeple ittifak içinde hem mücadele, hem birlik varolacaktır. Bu ilkeleri gözönüne alarak faşizme ve sosyal-faşizme karşı en geniş demokrasi cephesinin oluşturulmasına çalışmalıyız. Bunu yaparken kendi gücüne güven ilkesini elden bırakmamalıyız. İttifak içinde faal olarak çalışacak kitlenin güvenini kazanmalı ve onu yönlendirmeye çalışmalıyız. Diğer bir mesele, hangi tarz mücadelenin temel alınacağıdır: Kitle örgütlerindeki yaygın (aynı zamanda yanlış) bir anlayış ekonomik ve mesleki mücadelenin, temel alınması görüşüdür. Bu ekonomizm anlayışıdır kitlelerin mücadelesini geliştirmek için, onların seviyesinden başlayıp ilerletmemiz gerektiği doğrudur. Ama aynı zamanda kitlelerin seviyesini, devrimci siyasetin seviyesine yükseltmek hedefini güderek bunu yapmalıyız. Bu bakımdan biz her türlü mücadeleyi proletaryanın iktidar için yürüttüğü siyasi mücadeleye tabi kılmalıyız. Mücadelenin güçlü ve etki alanın geniş olabilmesi için ekonomik ve siyasi mücadelenin bileşiminden meydana gelen şiar ve taktiklerle hareket etmeliyiz. Kitle hareketinin en yaygın ve etkili biçimi budur.

Bu noktaları dikkate alarak bütün devrimci, demokrat öğretmenler mücadele ve örgütlenmelerini geliştirmeli, en geniş demokrasi cephesi muhalefetini oluşturmalıdırlar. Öğretmen kitlesinin mücadelesini, faşizme, sosyal-faşizme ve iki süper devlete karşı gelişen bağımsızlık ve halk demokrasisi uğruna halkımızın ve proletaryanın mücadelesiyle birleştirmelidirler.

YURTSEVER, DEMOKRAT, DEVRİMCİ ÖĞRETMENLERE

Biz, TÖB-DER Istanbul şubesindeki Halkın Birliği ve Halkın Kurtuluşu görüşlerini savunan öğretmenler olarak; örgütümüzde sosyal-faşizme karşı mücadelenin yükseltilmesi, örgüt içi demokrasinin ve buna bağlı olarak, örgütümüzün bağımsızlığının sağlanması için, birlikte hareket etme kararı aldık. Bu ortak mücadele aynı zamanda, oportünist, tasfiyeci cereyanları teşhir ve tecrit etmek, öğretmen kitlesini yurtsever, devrimci saflara kazanmak amacını da taşımaktadır.

Bu birlik sosyal-faşistlerin öğretmenleri TÖB-DER'den atma, kendileri gibi düşünmeyen şubeleri feshetme gibi, örgütümüzü bölmeye yönelen, saldırılarına karşı, "TÖB-DER'de DEMOKRASİ" mücadelesini yükseltecektir. Öğretmenler içinde proleter-devrimcilerin bu birlikte hareketi en geniş öğretmen kitlesinin, "anti-Maoist cephe" çığlıkları atan, sosyal-faşist ihanet cephesine karşı, "yurtsever demokratik cephe"de birleşmesi için önemli bir adımdır.

Halkın Yolu görüşünü savunan arkadaşların oportünizmle uzlaşan tavırları, öğretmenlerin, faşizme ve sosyal - faşizme karşı mücadelesine zarar vermekte, proleter devrimcilerin birliği yolundaki gelişmeyi olumsuz yönde etkilemektedir. Bu arkadaşları, Aydınlık ve Halkın Sesi'nin oportünist, bölücü, tasfiyeci cereyanlarına göğüs germeye, oportünizmle uzlaşan tavırlarını terketmeye çağırıyoruz.

YAŞASIN ÖĞRETMENLERİN ÖRGÜT İÇİ DEMOKRASİ MÜCADELESİ!
KAHROLSUN TÖB-DER'DE DEMOKRASİYİ KATLEDENLER!
ÖĞRETMENLERİN MÜCADELESİ REVİZYONİZMİ YIKARAK YÜKSELECEKTİR!

ISTANBUL'DAKİ YURTSEVER, DEVRİMCİ ÖĞRETMENLER VE DEVRİMCİ DEMOKRAT ÖĞRETMENLER

NOT: Bu yazı Halkın Yolu Dergisi'ne de gönderilmiştir.

İmza Kampayasına Katılalım !

TÖB-DER Istanbul şubesindeki vurtsever, devrimci, demokrat öğretmenlerin birlikte yürüttükleri, TÖB-DER'deki fesihleri ve ihraçları protesto kampanyası sürmektedir.

İmza dilekçesi ve bugüne kadar Istanbul da toplanan imzaların toplamı aşağıdadır.

"TÖB-DER GENEL MERKEZİNE
ANKARA

Örgütümüz TÖB-DER'de düşüncelerinden dolayı, genel yönetim kurulu kararıyla atılmak istenen üyelerle ilgili kararı ve 2040/13 sayılı yazıyla ve G.Y.Kurulu kararı ile; Gaziantep, Üsküdar, Uşak, Kırşehir, Bolu, Kayseri, Pazar, Mazgirt, Hozat, Pülümür, Pertek, Seyitgazi, Arsin, Sungurlu, Korgan, Dursunbey, Akçadağ, İnebolu, Eşme ve Viranşehir şubelerinin feshedilmesini ve devam eden şube feshetme kararlarınızı anti-demokratik bulduğumuzu belirtir, durumu protesto ederiz."

Istanbul	433
Viranşehir	49
Bozkır	23
Bursa	55
Toplam	560

Bütün Devrimci, demokrat, yurtsever öğretmenlerin kampanyamıza katılmalarını ve imzaları P.K.153 Aksaray/ISTANBUL adresine göndermelerini bekleriz.

AYDINLIK, EMPERYALİZMİN FEODALİZMİ GÜÇLENDİRDİĞİNİ İDDİA EDİYOR

Aydınlık'ın anti-Marksist teorisi aşağıdaki alıntılarda açıkça görülmektedir.

"Emperyalizm, 19. yüzyılın başından beri, bir yandan iç kapitalist pazarı açmak ve sömürüsünü arttırmak için kendine bağlı bir kapitalizm geliştirmekte ve yarı-feodal ilişkilerde çözülmelere yol açmaktadır"(Savunma, s.372)

"Türkiye"de yarı-feodal ilişkilerin devrim yolu dışında ikincil bir duruma geldiği görüşünün temelinde hangi hata yatıyor?" (Aydınlık, sayı, 73, s.15)

İlk alıntıda yer alan "emperyalizm"in "iç kapitalist pazarı açma"sı görüşünün hangi anlama geldiğini, İbrahim Kaypakkaya Yoldaş doğru bir biçimde açıklamış ve içyüzünü sergilemiştir. (Bak: Bütün Yazılar, s.48) Burada bu ve benzeri hatalı görüşler üzerinde daha fazla durmayı gereksiz görüyoruz. Yukarıdaki alıntılarda Aydınlık'ın tezi açıkça ortaya çıkmaktadır. Aydınlık, özetle, genel olarak yarı-sömürge ülkelerde özel olarak Türkiye'de emperyalizmin kendisine bağlı bir kapitalizm geliştirdiğini, ancak bu gelişmenin devrim yolu dışında kapitalizmin hakimiyeti noktasına varamayacağını savunuyor.

Kapitalizm hakimiyeti ile ilgili Marksizmin temel ölçülerini belirtmeyi ve Türkiye'nin yapısıyla ilgili rakamların ve diğer verilerin bu ölçülere vurulması yoluyla sonuca varma işini ileriki sayılarımızda gerçekleştireceğiz. Aydınlık'ın bu konudaki görüşlerini ve değerlendirmelerini de ortaya koyacağız. Marksizm adına söylenen sözlerin anlamını göstereceğiz. Burada konunun bir başka yanı üzerinde durmayı gerekli görüyoruz. Aydınlık kapitalizmin nicel gelişimini kabul ediyor; ama bu nicel değişimin kapitalizmin hakimiyeti noktasına, yani nitel değişime yol açamayacağını söylüyor. Üzerinde durmamız gereken görüş budur.

Şu noktayı belirtelim ki, ülkemizde gelişen kapitalizmin komprador karakterde olduğunu sürekli gözönünde bulunduruyoruz. Ancak, konumuz açısından önemli olan diyalektiğin en önemli kanunlarından birinin kabulü veya reddidir. Bu yüzden bu noktayı daha aşağıda emperyalizm, feodalizm ve komprador kapitalizmi ilişkilerini ele aldığımız bölümde dikkate alacağız.

Aydınlık bu görüşüyle diyalektik gelişmenin bu kanununu reddediyor. Ona göre gelişme sadece nicel plandadır, nicel değişmelerin, nitel değişikliğe yol açması -emperyalizmin hakimiyeti altında- mümkün değildir. Böylece Aydınlık gelişme sürecini nicelik değişmelerinin nitelik değişmelere yol açmadığı basit bir büyüme süreci olarak gören metafizik anlayışını ortaya koymaktadır.

Önce şu noktayı belirtelim, diyalektik gelişme yasası evrensel geçerliliğe sahiptir. Yani tabiattaki ve toplumdaki istisnasız bütün gelişme süreçlerinde yer alır, bütün gelişme süreçlerine uygulanabilir. Bu konuda (SBKP(B) tarihine başvuralım.

"Metafiziğin aksine diyalektik, tabiattaki herşeyin ve bütün olayların özündeki iç çelişmelerden hareket eder, çünkü bütün bunların olumlu ve olmusuz yanları, bir geçmişi ve geleceği ölmekte olan ve gelişmekte olan yanları vardır. Diyalektik, bu zıtlıklar arasındaki mücadelenin, eski ve yeni arasındaki mücadelenin, ölen ve doğan, yok olan ve gelişen arasındaki mücadelenin, gelişme sürecinin iç muhtevasını, niceliksel değişimlerin niteliksel değişimlere dönüşümünün iç muhtevasını meydana getirdiğini ileri sürer." (SBKP(B), s.140)

Aydınlık'ın söylediklerine bakacak olursak, emperyalizmin varlığının bu konunun evrensel geçerliliğini ortadan kaldırdığını kabul etmek gerekir. Aydınlık feodalizmin temel bir özelliğini Lenin'e dayanarak -ve doğru olarak- şöyle tespit ediyor.

"Lenin feodalizmin 'tarımın ve doğal ekonominin ağır basmasına' (Toprak Meseleleri, s.65) dayandığını belirtmiştir." (Savunma, s.374)

Oysa en baştaki alıntıda ortaya koyduğumuz gibi Aydınlık emperyalizmin "iç kapitalist pazarı açmak" amacını güttüğünü söylemektedir. İç pazarın gelişmesi doğal ekonominin yıkılmasıyla elele gider. İç pazar geliştikçe doğal ekonomi yıkılır. Hemen şunu belirtelim, ekonominin yarı-feodal hakimiyetinin zorunlu bir şartı da doğal ekonominin ağır basmasıdır. Lenin'in "Savunma" tarafından aktarılan sözleri de, Çin'deki yarı-feodal hakimiyeti belirtmek için söylenmiştir.

Emperyalizmin doğal ekonomiyi yıkması olgusu, onun sömürü ve talanını genişletmesinin ve yoğunlaştırmasının zorunlu bir şartıdır. Emperyalizmin menfaatleri böyle davranmasını gerektirir. Bu durum emperyalizm aşamasına ulaşmış kapitalizmin gelişme kanunları gereğidir. Emperyalist aşamadaki kapitalizm, böyle davranmak zorundadır. Emperyalist sermayenin yüksek derecedeki yoğunlaşmasının sonucu olarak en yüksek kârı bu yoldan sağlayabileceği gerçeği, onu bu yola itmektedir.

Feodalizm doğal ekonomiye dayandığına göre, Aydınlık'ın düşüncesinin mantıkî sonucu olarak emperyalizmin doğal ekonomiyi ayakta tutması, en azından belli bir noktadan itibaren doğal ekonomiyi muhafazası gerekir. Çünkü kapitalizmin ve onunla birlikte pazar ekonomisinin gelişmesi, doğal ekonomiyi önce sarsar ve temellerini yıkar, daha sonra ise gelişmesi ölçüsünde tamamen ortadan kaldırır. Pazar için üretim arizi olmaktan çıkıp, genel hale geldiğinde kapitalizmin hakimiyetinin iki önemli şartından biri gerçekleşmiş olur. Bu durumda, doğal ekonomi büsbütün ortadan kalkmamakla birlikte artık ekonomiye genel ve belirleyici özelliğini vermez.

Daha sonraki sayılarımızda ayrıntılı olarak inceliyeceğimiz bu konuya daha fazla girmeden konumuz açısından önem taşıyan bazı noktaları belirttiğimizi ifade edelim. Yukarıda gösterdiğimiz gibi Aydınlık ülkemizde bir kapitalist gelişmenin bulunduğunu belirtiyor. O halde doğal ekonominin, bütünüyle muhafazası söz konusu edilemez. Başka yerlerde zaman zaman bu anlama gelebilecek sözler sarfetmesine rağmen "Savunma"da kapitalist gelişmenin belli bir noktadan itibaren durması görüşünü Aydınlık benimsemiyor. "Hakim sınıfların yukarıdan aşağı, geniş kitleleri ezerek yürüttükleri kapitalistleşme uzun, ızdıraplı yıllar olacaktır." (Savunma s.374) sözleriyle bu görüşünü açıklıyor. Öyleyse Aydınlık açmazına nasıl "çözüm" getiriyor? Açıkça çelişen görüşlerinin mantıkî bağlantısını nasıl kuruyor? Aydınlık bu meseleyi de oportünist tabiatının gerektirdiği biçimde çözümlemiştir.

Aydınlık doğal ekonominin hakimiyetini açıkça savunamıyor; ama öbür yandan dil ucuyla da olsa söyledikleriyle doğal ekonominin hakim olduğu izlenimini yaratarak durumu kurtarmaya çalışıyor. Ancak Türkiye'de yaşayanlara, Türkiye'yi bilenlere koskoca yalanları yutturmak kolay olmadığından, Aydınlık daha kolay olan yolu tutuyor; el çabukluğuna getirip Marksizmi değiştiriyor ; Marksizme Aydınlık'ı kurtarıcı katkılarda (!) bulunuyor. Bunun örneğini görelim:

"Lenin, feodalizmin 'tarımın ve doğal ekonominin ağır basmasına' (Toprak Meseleleri, s.65) dayandığını belirtmiştir. Burada 'doğal ekonomi' ile hem kapalı köy ekonomisi, hem de tabiat şartlarına bağlı ekonomi kastedilmektedir." (Savunma, s.374)

Bu satırların hemen üzerinde ise Türkiye ile ilgili olarak şu satırları okuyoruz.

"Sulanabilecek durumdaki arazinin ancak yüzde 7'si sulanabilmektedir. İşlenen toprağın hektarı başına gübre tüketimi Mısır'da 109, İsrail'de 85, Yunanistan'da 80, Türkiye'de ise 2,7 kilogramdır. Üretim araçlarının ve tarımda kullanılan tekniğin geriliği, tarımın verimliliğinin büyük ölçüde tabiat şartlarına bağlı olduğunu göstermektedir." (Savunma, s.374)

Evet. Marksizm adına söylenenler bunlardır. Aydınlık Türkiye'de kapalı köy ekonomisinin ağır bastığını (hakim olduğunu) söylese buna Türkiye'de yaşayan kimseyi inandıramayacaktır. O zaman ne yapmalı? Marksizmi bir miktar düzeltmek gerek; çöken oportünist teoriye Marksizmi uydurmak gerek. Doğal ekonominin tanımına, "tabiat şartlarına bağlı ekonomi" ibaresini ekledin mi üstelik bunu Lenin'in savunduğunu söyledin mi her şey hallolur; Aydınlık'ın teorisi kurtulur. Türkiye'de tarımın tabiat şartlarına geniş ölçüde bağlı olduğunu kim bilmez? Teoriye böyle bir katkıda (!) bulundun mu akan sular durur; böylece Türkiye'de doğal ekonominin ağır bastığını, böyle bir ekonomik yapının da yarı-feodal karakterde olduğunu "is patlamış" olursun. Aydınlık'ın yaptığı ve uyguladığı hesap budur. Bu hesabın çürük çıktığını belirtelim ve doğal ekonominin anlamını görelim:

"Doğal ekonomi altında toplum, türdeş bir iktisadi birimler yığınından (ataerkil köylü ailelerinden, ilkel köy topluluklarından, feodal malikanelerden) oluşuyordu ve bu birimlerin herbiri, çeşitli türde hammaddelerin elde edilmesinden, bunların tüketim için en son hazırlığına kadar, bütün iktisadi faaliyet biçimleriyle uğraşıyordu. Meta ekonomisinde ise türdeş olmayan iktisadi birimler doğar, ayrı iktisat dallarının sayısı artar, ve tek ve aynı iktisadi görevi gören iktisadi birimlerin sayısı azalır"(Lenin, Rusya'da Kapitalizmin Gelişmesi, s.26)

"Meta ekonomisinin çok gelişmediği (ya da hiç gelişmediği) bir ülkenin nüfusu hemen hemen tamamen tarımsaldır. Ancak bu, nüfusun yalnızca tarımla uğraştığı şeklinde anlaşılmamalıdır. Bu, sadece, tarımla uğraşan nüfusun, aynı zamanda tarım ürünlerini de işlediği, ve değişimin ve işbölümünün hemen hemen hiç olmadığı anlamına gelir" (Lenin, a.g.e., s.27-28)

Kolayca görülebileceği gibi doğal ekonominin temel özellikleri içinde "tabiat şartlarına bağlı" olmak yoktur. Nispeten az gelişmiş bir kapitalizmin hakimiyeti şartlarında, doğal ekonomi yerini meta ekonomisine bıraktığı halde tarım büyük ölçüde tabiat şartlarına bağlı kalmakta devam eder. Bu takdirde Aydınlık'a göre "tabiat şartlarına bağlı" olmayı esas alarak kapitalizmin hakimiyetini reddetmemiz gerekecektir. Aydınlık'ın Türkiye ile ilgili olarak yaptığı da budur.

Bu konuda son bir itiraz ileri sürülebilir. "Savunma"da "Burada" ifadesi yer almaktadır. Yani Lenin sözü geçen yazısında "doğal ekonomi" kavramı içinde "tabiat şartlarına bağlı"lığı da belirtiyor olabilir itirazıyla karşılaşılabilir. Oysa bu da doğru değildir. Lenin'in "Çin'de Demokrasi ve Narodizm" adlı yazısından alınan bu pasajın tamamı şöyledir:

"Ne ki 500 milyona yakın nüfuslu geri kalmış yarı-feodal bir tarım ülkesi olan Çin'in <u>objektif</u> koşulları bugünün gündemine bu tahakküm ve sömürünün sadece bir tek belirli ve tarihi olarak ayırdedilebilir biçimini, yani feodalizmi koymaktadır. Feodalizm tarımın ve tabii ekonominin ağır basmasına dayanıyordu. Çin köylüsünün uğradığı feodal sömürünün kaynağı köylünün şu yada bu biçimde toprağa bağlılığı idi" (Doğu'da Ulusal Kurtuluş Hareketleri, s.66)

Görüldüğü gibi "burada" sözünün hiç bir

anlamı yoktur. Gerçek açıktır. Aydınlık işi Lenin'i tahrif etmeye kadar vardırmıştır.

Emperyalizm şartlarında feodalizm ikincil hale gelmez mi?

Aydınlık'ın emperyalizmin yarı-sömürgesi durumunda olan ülkelerde feodalizmin devrim yolu dışında ikincil duruma gelemiyeceği görüşünde olduğunu gördük. Onun böylece "niceliğin niteliğe dönüşümü" diyaliktik yasasını inkar ettiğini belirttik. Mevcut durumu gözden gizlemek için de Lenin'i tahrif ettiğini gösterdik. Şimdi de emperyalizmle, feodalizm arasındaki ilişkilerin değişik yanları üzerinde duralım. Bu konuda Aydınlık'ta şu cümlelere rastlıyoruz.

"Çünkü onlar, 1950'den sonra tarımdaki makineleşme yüzünden feodalizmin çözülmeye devam etmesi yanında, yeni ortaya çıkan yarı-feodal karakterdeki toprakağaları ekonomisinin ancak bir halk devrimiyle temizleneceğini kavramıyorlar. Emperyalizmin feodalizmi son nefesine kadar desteklemek zorunda olduğunu anlamıyor ve emperyalizmin feodalizmi güçlendiren esas yönünü (altını çizen Aydınlık) görmüyorlar" (Aydınlık, Sayı. 68, s.32)

Özetlersek Aydınlık emperyalizmin feodalizm konusunda iki rol oynadığını, makineleşme yüzünden feodalizmi çözmesi yanında, feodalizmi destekleyerek güçlendiğini ve esas yönünün de bu ikincisi olduğunu söylüyor. Sonuç olarak da emperyalizm varolduğu sürece feodalizmin güçleneceğini söylüyor. Ama Aydınlık sözlerinin çürüklüğünün her zaman olduğu gibi bu kez de farkındadır. Meselenin üzerine gidilmesini önleyebilmek için bu defa "revizyonizm" öcüsü karşımıza çıkmaktadır. Aydınlık kendi emellerine bu kez yine Lenin'i alet etmektedir. Yukarıdaki alıntının hemen altında şöyle devam ediyorlar:

"Lenin bu tür fikirler savunanlar için şöyle demişti: 'Ötedenberi sömürge siyasetinin ilerici bir siyaset olduğunu kapitalizmi yerleştirdiğini dolayısiyle onu 'aç gözlülük ve zalimlikle suçlamanın' anlamsız olduğunu, çünkü 'bu nitelikler olmaksızın' kapitalizmin 'ayağına köstek vurulacağını' söyleyenler revizyonistler olmuştur.' (Doğuda Ulusal Kurtuluş Hareketleri, Ant Yayınları, s.58)

İşte böyle!... "revizyonist" olmayı göze alıyorsan emperyalizmin kapitalizmi geliştirdiğini, feodalizmin tali duruma düştüğünü savunursun... Aydınlık'ın umacısı budur. Fakat hayır! Bu umacı, gerçeklerin devrimci olduğuna inananları ve yalnız gerçeğe değer verenleri korkutamaz.

Emperyalizmin yarı-sömürge ülkelerde oynadığı rolün ikili olduğu doğrudur. Bir yandan emperyalizm yarı-sömürge ülkelerdeki kapitalist gelişmeyi etkiler, hızlandırır. Lenin bu gerçeği şöyle belirtiyor:

"İhraç edilmiş sermaye, ihraç edildiği ülkelerde kapitalizmin gelişmesini etkiler, hızlandırır. Böylece, sermaye ihracı, ihracatçı ülkelerdeki gelişmeyi bir parça dur - durma eğilimi taşısa da, bunun bütün dünyadaki kapitalizmi derinlemesine ve genişlemesine geliştirmek pahasına olduğunu unutmamalı" (Emperyalizm, s.81)

Emperyalizm, girdiği ülkelerde komprador kapitalizmi adını verdiğimiz kendine bağlı bir kapitalizm geliştirir. O ülkenin milli kapitalizminin gelişmesini baltalar. O ülkedeki üretici güçleri israf eder, tahrip eder. Sağlıklı, kendi ayakları üzerinde durabilen bir kapitalist gelişmeyi engeller. Zaten emperyalizm en fazla kâr sağlamak olan amacına varabilmek için, o ülkenin zenginlik kaynaklarını yağmalamak, ülke emekçilerini iliklerine kadar sömürmek için gerçekleştirmek durumundadır. Bu sonuca varmak ise feodalizmi çözmeden ve gerici karakterde bir komprador kapitalizmi geliştirmeden gerçekleşemez. Demek ki emperyalizm bir yandan ülkedeki kapitalist gelişmeyi etkileyip hızlandıracak olan bir rol oynarken, diğer yandan uzun vadede ülkedeki kapitalist gelişmenin aleyhine olacak tarzda davranır. Kendine bağlı bir kapitalizm yaratır, milli kapitalizmin gelişmesini engeller, üretici güçleri tahrip eder.

Emperyalizmin kapitalist gelişmeyi hızlandırması, meta ekonomisinin gelişmesi ve adım adım gelişerek hakim hale gelmesi demektir. Bu gelişmenin diğer yüzü feodalizmin çözülmesi adım adım değişerek ve uzun süre feodal özelliklerini koruyarak kapitalizme dönüşme yolunda ilerlemesidir. Başlangıçta hakim olan feodalizmin zayıflayarak tali duruma düşmesi demektir.

Ama sadece bu kadar değil. Emperyalizm bütün bunları gerçekleştirirken toplumun en gerici güçlerinin siyasal desteğini almayı, onunla ittifak kurmayı ihmal etmez. Emperyalizm gerici tabiatı gereği, sömürüsünü ve siyasi hakimiyetini devam ettirmek için kendi hakimiyetini sağlama bağlamak ister bu nedenle de toplumun en gerici sınıflarıyla halka karşı bir ittifak kurmaktan geri durmaz. Kısacası feodalizm emperyalizmin desteğiyle halka karşı ayakta kalma hesabını yaparlarken, emperyalizm de geniş kitleleri feodal baskı altında tutan müttefiki sayesinde gerici emellerini daha kolay gerçekleştirir. Zaten onun kapitalizmi geliştirmesi feodalizmi tasfiye etmek amacıyla olmamaktadır. Dolayısıyla feodalizme rağmen, onu karşısına alarak bir kapitalist gelişme yaratmamaktadır. Ancak gelişen komprador kapitalizminin yol açtığı zorunlu değişiklikler feodalizme etkide bulunmakta, onu değişikliğe uğratmaktadır. Ama değişikliğe uğrayan feodalizm emperyalizmin müttefiki kalmakta devam etmektedir. Bu değişiklik en ileri aşamaya vardığında da, eski feodal, yeni çiftlik beyi emperyalizmin müttefiki ve siyasi desteğidir. Hatta emperyalizmle ilişkileri gelişen meta ekonomisi dolayısıyla daha da pekişmiştir. Feodal ağa, kapitalist çiftlik sahibi haline geldiğinde onu emperyalizme karşı durmaya itecek bir neden yoktur. Çünkü o yeni durumda bir milli kapitalist değildir; aksine komprador burjuvaziye mensuptur.

Geçen sayımızda da belirttiğimiz gibi, emperyalizmin varlığı ve komprador kapitalizmi, feodalizme rağmen değil onunla ittifak halinde onunla birlikte bulunmaktadır . Siyasi iktidara da feodaller ve komprador burjuvazi ortaklaşa hükmetmektedirler. Emperyalizmin ekonomik ve siyasi varlığı komprador burjuvazinin bu ittifak içinde oynadığı rolün, komprador kapitalizminin ekonomideki ağırlığından daha fazla ve etkili olmasını getirir. Bu rol komprador kapitalizminin gelişimi ölçüsünde artar, karşılık olarak feodalizmin rolü de ekonomik temeldeki ağırlığına azalmasına bağlı olarak azalır. Komprador burjuvazinin ekonomideki etkinliğine oranla daha fazla rol oynayabilmesi feodalizme rağmen olmadığı gibi, ekonomik temelden bağımsızda değildir. Feodalizme siyasi iktidar içinde son derece tali yer verip, ekonomide hakim rol tanıyan Aydınlık ekonomik temel ile üstyapı arasındaki zorunlu ilişkiyi ortadan kaldırmaktadır. Kısacası feodalizmin gerek siyasi, gerek ekonomik alandaki varlığı, emperyalizme ve komprador burjuvaziye rağmen değil, esas yönü ittifak olan bir ilişki içinde gerçekleşmektedir. Bu da emperyalizmin, yarı-sömürge ülkelerde oynadığı gerici rolün yeni bir kanıtıdır. Çünkü emperyalizm feodalizmi devrimci bir tarzda tasfiye gibi bir rol oynamamaktadır; oynayamaz. Tam tersine o, en gerici güçleri ayakta tutmaya çalışarak, ama zorunlu bir biçimde bu gerici güçleri gelişimin tabii işleyişi içinde yeni nitelikte gerici müttefiklerine dönüştürerek gerici bir rol oynamaktadır. Feodal ağa, kapitalist toprak sahibi haline geldiğinde de devrimin düşmanı ve hedefi olarak kalmaktadır.

Bütün bu açıklamalardan sonra Aydınlık'ın söylediklerine dönebiliriz. Yukarıda belirttiğimiz gibi emperyalizmin oynadığı esas rol komprador karakterde gerici bir kapitalizm geliştirmek ve feodalizmin zayıflamasına, iradesi dışında yol açmaktır. Onun feodalizmi desteklemesi, onu aynen muhafazası anlamına gelmediği gibi, onu gerici bir kapitalist toprak beyi haline dönüştürmesine engel değildir. Gözümüzün önünde gerçekleşen de budur.

Ama peki; ya Lenin'in "revizyonist" suçlaması ne oluyor? Şimdi de bunu görelim. Lenin'in yukarıdaki sözleri Maksim Gorki'ye yazdığı mektuptan alınmıştır. Bu yazıda Lenin'in anlatmak istediği ve Aydınlık'ın aldığı paragrafta açıkça görülen şudur: Emperyalizm girdiği ülkelerdeki kapitalizmin gelişimini etkiler,hızlandırır. Ama, sırf kapitalizmi yerleştiriyor diye onun yağma ve talan olan esas rolüne karşı çıkmamak gerektiğini, çünkü böylece onun ayağına köstek vurulacağını söyleyenler revizyonistler olmuşlardır. Biz Marksistler ise, emperyalizmin kapitalizmi geliştirici yönünü ve bu kapitalizmin gerici karakterini görüyoruz; bu bizim dışımızda objektif bir olgudur. Ama bizim için emperyalizmin faaliyetinde esas olan onun yağma ve talanıdır; görevimiz de bu yağmaya karşı mücadele etmektir. Yoksa revizyonistlerin yaptığı gibi emperyalizme karşı çıkmamak gerektiğini savunmak değil.. Üstelik emperyalist yağmaya karşı direnmek kapitalist gelişmeyi yavaşlatmaz, hızlandırır. Lenin son sözlerimizi aynı yazıda şöyle ifade ediyor.

"Proletaryayı örgütleyerek onun mücadele özgürlüğünü savunarak milletlerarası yağmaya direnmek kapitalizmin gelişmesini yavaşlatmaz, hızlandırır." (Doğu'da Ulusal Kurtuluş Hareketleri, s.59)

İşte Aydınlık'ın "revizyonizm" korkuluğunun esası budur. Kısacası emperyalizmin yol açtığı kapitalist gelişmenin işleyişi iradeden bağımsızdır. Bu gelişme kapitalizmin saksı içinde, tecrit edilmiş bir tarzda gelişmesiyle olmamakta, yapının bütününü etkilemektedir. Sonuç olarak da feodalizmi değişikliğe uğratmakta ve onu zayıflatırken, komprador kapitalizmini güçlendirmektedir.. Emperyalizm sermaye ihraç ettiği, yarı-sömürge ülkeleri yağmaladığı sürece bu böyle olmakta devam edecektir. Emperyalizmin esas yönünün feodalizmi güçlendirdiği iddiası saf satadan ibarettir. Peki, emperyalizme bağımlı bir ekonomide kapitalist gelişme içinde, feodalizmin güçlendiği (hiç değilse geçici ve kısmi olarak) durumlar olamaz mı? Bu soruya vereceğimiz cevap olumlu olacaktır.Böyle bir durum kapitalist gelişmenin başlangıç aşamasında bazı şartların bir araya gelmesiyle mümkündür. Ancak bu uzun süre devam edemez, gelişim içinde feodalizmin dağılması kaçınılmazdır. Çin'de kapitalist gelişmenin başlangıç aşamalarında bu durumu görüyoruz. Şimdi bu şartları ortaya koyalım ve kabaca Türkiye'de benzer şartların bulunup bulunmadığını araştıralım. Bu arada şunu belirtelim ki Mao Zedung Seçme Eserler'in 4. Cildinde bu soruna ışık tutmaktadır. Bilindiği gibi Aydınlık, Seçme Eserler'in ilk üç cildini uzun süre önce yayınlamasına rağmen 4. cildini yayınlamamıştır. Mao Zedung'un bu konudaki yazısı Türkçeye çevrilmiş şekliyle elimizde olmadığından yayınlama imkanını bulamadık. Çeviriyi hazırladığımızda okurlarımıza ileteceğiz.

Kısaca belirtmek gerekirse bu şartlar şunlardır: Meta ekonomisinin etkisiyle sarsılan feodal ekonomiden, kapitalist ekonomiye geçiş hemen mümkün değildir. Çünkü kapitalist üretim için gerekli şartlar yoktur. Ücret karşılığı çalışmaya alışkın bir sınıf yoktur. Köylüler ellerindeki aletleri tamamen kaybetmemişlerdir, feodallerin elinde ise yeterince tarım aleti yoktur. Feodal ekonomik baskı dışındaki baskıyı bütün ağırlığıyla uygulamakta, feodale kişisel bağımlılık devam etmektedir. Dolayısıyle köylü toprağını terk edemez. Ancak meta ekonomisinin etkisiyle bazı köylüler zenginleşmiş bir kısmı ise yoksullaşmıştır. İşte bu şartlarda ticari ve tefeci sermaye sanayie bağlanmamıştır;feodal yapıyla bütünleşmiştir.Zengin köylüler ücretli işçi kullanmak yerine, tefecilik, kiracılık gibi yollarla kendilerine bağladıkları yoksul köylüleri, bu bağımlılığa dayanarak feodal tarzda sömürmektedirler. Çünkü *"salt kapitalist kiralama durumunda, emek için yapılan ödemenin, her türlü bağımlılık ilişkisi altında ve diğer kapitalizm-öncesi ilişkiler altında yapılan ödemeden daha büyük olduğu gerçeği, yalnızca, tarım için değil, sanayi için de, ve yalnızca Rusya'da değil, başka ülkelerde de geçerlidir" (Lenin, Rusya'da Kapitalizmin Gelişmesi, s.179)*. İşte bu durumda eski tip toprakağalarının yanısıra zengin köylülerin toprakağalarının sömürü sistemine yönelmesiyle yeni tip toprakağaları türemektedir . Bu durumda kişisel bağımlılığa dayanan yarı feodal sömürü geçici olarak genişlemektedir. görülebileceğigibi burada; a) Feodal ilişkilerin tüm ağırlığıyla muhafazası, b) Kapitalist üretimin gelişmesi için diğer elverişli şartların bulunmaması, c) Meta ekonomisinin köylülük içinde bir farklılaşmaya yol açmasıyla zengin köylülerin teşekkülü gerekmektedir. Ancak bu şartlarda bu tür bir gelişme geçici olarak ortaya çıkabilir.

Zengin köylülüğün teşekkül ettiği şartlarda, feodal ilişkilerdeki zayıflama önemli ölçüdeyse ve kapitalist üretimin gelişmesi için diğer elverişli şartlar mevcutsa, yarı-feodal ilişkiler hakim olsa dahi zengin köylü kapitalist tarzda üretim yapacak, önceki örnekte olduğu gibi feodal yapıya kendini uydurmak yerine feodal ayapıyı dağıtıcı rol oynayacaktır. Bu durumda feodalizmin güçlenmesi söz konusu değildir. İlk türdeki gelişme de kapitalizmin gelişmesi ölçüsünde kaçınılmaz olarak bu yolu tutacaktır. İlk türdeki gelişme geçici bir biçim, bir geçiş biçimidir. Bundan dolayı da feodalizmi devrimci tarzda tasfiye etmeyen emperyalizmin feodalizmi güçlendirdiğini söyle -

De.sa.15'de

PROLETARYANIN SEÇİMLERDEKİ TAVRI

Hakim sınıfları seçimlere iten sebepler

CHP, MSP Koalisyonunun bozulmasından sonra CHP tarafından istenen ve kamuoyunu uzun zamandan beri meşgul eden erken seçim; son olarak AP'nin isteği ve CHP'nin bu isteğe katılmasıyla gündeme gelmiştir. Seçimlerin 5 Haziran'da yapılacağı kesinlik kazanmıştır.

Devrimci proletaryanın seçimler karşısındaki tavrını doğru belirliyebilmek için hakim sınıfları erken seçime iten sebepleri açıklığa kavuşturmamız gerekir.

Ülkemizde ekonomik kriz Kıbrıs işgaliyle daha da derinleşmiştir. Bu kriz bu güne kadar, artarak devam etmiştir ve MC hükümetinin uyguladığı seçim ekonomisiyle daha da derinleşerek varlığını sürdürmektedir.

"MC" hükümeti döneminde var olan dış ticaret açığı daha da büyümüş eldeki döviz rezervleri ülke ekonomisi için en hayati ihtiyaç mallarının ithalatını dahi sürdüremiyecek kadar azalmıştır. Diğer yandan önümüzdeki günlerde ödenmesi gereken dış borçlar 1 milyar dolara ulaşmıştır. Bu durumda iktisadi hayatın uğradığı ağır çöküntünün kısmen onarılabilmesi için hükümetin yeni "kaynaklar" bulması gerekmektedir. Bu amaçla ABD'ye ve AET ülkelerine avuç açan MC hükümeti eli boş dönmüştür. Tam bu sırada bazı tavizler karşılığında Sovyet sosyal-emperyalistleriyle 1 milyar 200 milyon dolarlık bir kredi anlaşması imzalanmıştır. Bu gidişle 12 Ekim seçimlerine kadar durumu sürdürmek oldukça zordur.

Bunun için MC hükümeti bazı tedbirler almıştır. Yüksek faizli borçlanmaya gitmiş uzun vadeli kredilerin faizlerini arttırmış D.Ç.M. (dövize çevrilebilir mevduat) borçlanmasına gitmiştir. İhracatı arttırmak ve döviz sağlamak için Kur ayarlamasına gitmiş Türk Lirasının değerini Amerikan dolarına ve diğer bazı yabancı para birimlerine karşı düşürmüştür. Bu tedbir, ülke içinde de yansımış paranın satınalma gücünü düşürmüş ve fiyatları arttırmıştır. Fiyatlar artmaya devam etmektedir. Böylece bu buhranın yükü emekçi yığınlara yüklenmiştir. İşçi sınıfı ve emekçi halk açlığa sefalete itilirken, bankaların ve diğer tekelci sinai ve ticari kuruluşların kârları alabildiğine artmıştır. Üç büyük bankanın 1976 sonu karları bir milyar yüzotuzbeş milyon liradır.(yazıyla-1.135.000.000 TL.) Bu bankalar Akbank İş Bankası ve Yapı ve Kredi Bankası'dır. Bu üç bankanın sağladığı kâr, bir önceki yıl tüm özel bankaların 948 milyon lira olan tutarından bir hayli fazladır.

Mevcut buhranın yükünün emekçi yığınlar üzerine yıkılması ve yığınların açlığa, sefalete itilmesi, beraberinde faşist diktatörlüğe karşı kitle mücadelelerinin daha da gelişmesini getirmiştir. Faşist cinayetlere katliamlara ve sosyal-faşist ihanet ve saldırılara rağmen yığın hareketleri yükselmektedir. Yığınlar, devletin polisinin, jandarmasının ve Türkeş'in faşist sürülerinin işbirliği sonucu yurdun hemen her tarafında saldırıya uğramaktadırlar.

Saldırıya sadece devrimciler hedef olmamakta CHP'liler de saldırıya uğramaktadırlar. Son Serik olayları bunun örneğidir. Faşist "MC" yığınlara ve halka saldırıların da hiç bir engel tanımamaktadır. Son Uşak olayları bunun örneğidir. Uşak valisi, cenaze töreni yapmak isteyen halka bizzat devletin kolluk kuvvetleri tarafından ateş açılması emrini vermiştir. Hemen her gün bir devrimci öğrencinin katledilmesi alışılmış bir olay haline gelmiştir. Bütün bu saldırılarla faşistler devlet mekanizması içerisindeki yerlerini sağlamlaştırmaya çalışırken, seçimi kazanmanın zor olduğunu hissediyorlar. Ekonomik krizin yükünün ağırlığını duyan, bu nedenle mücadeleye daha kararlı ve daha geniş yığınlar halinde atılan halk yığınlarının yükselen mücadelesi faşist saldırılara rağmen gelişmekte, hakim sınıflar içindeki çatışmaları yoğunlaştırmakta, hakim sınıflar içindeki çelişmeleri derinleştirmektedir. Ekonomik krizden en az etkilenme ve devlet iktidarından en fazla yararlanma isteği, hakim sınıflar arasındaki çaşıtmanın daha da büyümesine neden olmaktadır. Hakim sınıfların çeşitli kesimleri birbirlerini en ağır biçimde suçlamakta, birbirlerine karşı kesin tavır almaktadırlar. Hükümet ortakları arasında dahi, her gün karşılıklı ve ağır suçlamalar ortaya çıkmaktadır. Gelişme bu çelişmelerin daha da derinleşmesi, hakim sınıfların özellikle faşist AP ve MHP'nin güç kaybetmesi yönündedir.

AP kendi oyunu parçalayan DP'ye önemli bir darbe indirmiş, MSP'yi de yıpratmıştı. Seçimlerin gündeme gelmediği kısa dönemde zaman DP ve MSP'nin lehine gelişiyordu. Bu iki parti AP'nin son durumundan yararlanarak kendi durumlarını güçlendirmeye yönelmiş, kısmen başarı elde etmişlerdir. AP, bu iki partiyi güçlendirmemek, hakkında açılabilecek yolsuzluk davalarını örtbas edebilmek ve bütün "sağın" oyunu alıp tek başına "iktidar" olup gerek iç ve gerek dış sorunlarda bir an önce etkili tedbirler almak zorunda olduğu için erken seçim istemektedir. AP'yi erken seçime zorlayan esas sebepler işte bunlardır. Yani, derinleşen ekonomik kriz gelişen halk mücadelesi ve onu zayıflatan hakim sınıflar arasındaki çatışmadır. Seçimlere yol açan esas etken ülke içindeki bu sorunlardır. Bunların esasını ise, faşizme ve sosyal-faşizme karşı gelişen halk mücadelesi karşısında hakim sınıfların durumlarını sağlamlaştırma isteği oluşturmaktadır. Öte yandan bir diğer sebep de dış sorunlardır.

Dış sorunlar bir kaç noktada düğümlenmektedir. Her şeyden önce Amerika ile Türkiye'nin ilişkileri ambargo, Kıbrıs, Ege gibi sorunlarda somutlaşan bir bozulma içindedir. Ambargonun kaldırılması yolunda hakim sınıfların özellikle AP-MHP kanadından gelen çabaları şu ana kadar sonuçsuz kalmıştır. Amerika, Kıbrıs'ta taviz istemektedir. Hükümet içinde MSP bu tavize karşı çıkmaktadır. Amerika Türkiye'yi yeniden borçlandırmalara gitmemektedir. Hakim sınıflar ekonominin ihtiyacı olan dövizi sağlamak için yeni kaynaklar aramaktadırlar.

Sovyetler Birliği ile ilişkiler faşistleri zorlayan şartlar dolayısıyla gelişmekte, sosyal-emperyalizme olan bağımlılık artmaktadır. Türkiye-Sovyetler Birliği ilişkileri önemli boyutlara ulaşacak ilerleme kaydetmiştir.

AET ile olan ilişkiler olumsuzluklar göstermektedir. Türkiye-AET ilişkileri donma hatta gerileme içindedir. Hakim sınıfların hemen tüm kanatlarında AET'ye karşı soğuk ve mesafeli davranma göze çarpmaktadır.

Türkiye'nin 3. Dünya ile ilişkileri genellikle olumsuzdur. Türkiye'nin süper devletlere yakınlaşması, çeşitli konularda süper devletlerin esas olarak da ABD emperyalizminin menfaatine bir politika izlemesi olumsuzluğu arttırmaktadır. Kıbrıs'ın işgal altında tutulması 3. Dünya ile ilişkilerin iyice bozulmasına yol açmıştır.

Kıbrıs konusunda, bir yandan süper devletlerin özellikle ABD emperyalizminin baskısı, diğer yandan ise dünya demokratik kamuoyunun baskısı altında bulunan hakim sınıflar içinde de bu konuda önemli çelişmeler mevcuttur. MSP gibi bazı güçler tavize karşı çıkmaktadırlar. Şoven duyguları tahrik edilmiş kamuoyunun olumsuz yönde etkilenmesi ihtimali taviz taraftarı olan AP gibi güçleri çekingen davranmaya, durumu geçiştirerek seçim öncesi puan kaybetme ihtimalini bertaraf etmeye itmektedir.

Ege sorunu ve Yunanistan'la ilişkiler de son olarak geldiği olumsuz noktada durmaktadır. Ege sorununun çözümü ve Yunanistan'la ilişkilerin düzelmesi yolunda önemli bir adım atılamamıştır.

Böylece bu hükümetle dış sorunların hakim sınıfların menfaati yönünde halli imkansız haldedir. AP ayağına köstek olan engellerden kurtulmak, Kıbrıs ve diğer sorunlarda bir çözüme ulaşmak için tek başına iktidar olma zorunluluğunu hissediyor.

Özetlersek Adalet Partisi mevcut iktisadi krizin yükünü halka yüklemek ve halkın gelişen mücadelesini bastırmak, "Güvenlik" yasaları çıkarmak ve ABD ile ilişkilerini düzeltebilmek için erken seçime gitmek zorunda kalmıştır. Bu hükümetin devamı halinde yukarda da belirttiğimiz gibi hakim sınıflar içindeki çatışmalar büyüyecek, sosyal-faşistlerin, DP, MSP ve CHP'nin güçlenmesini sağlıyacaktır.

CHP'ye gelince; CHP Kıbrıs harekatından sonraki dönemde erken seçim istemekteydi. Kıbrıs harekatından sonraki şartlar CHP açısından seçime elverişliydi. MC hükümetinin kurulmasından sonra bu durum belli bir dönem CHP'nin aleyhine gelişmişti. Fakat daha sonra, artan katliamlar, baskılar ve yığınların yaşam düzeyinin düşmesi sonucu durum CHP için elverişli hale gelmeye başladı.

Bugünkü dürumda erken seçimlerde CHP'nin seçimlerin zamanında yapılmasından daha az menfaati vardır. Bu yüzden CHP, erken seçime fazla gayret sarfetmemekte, diğer taraftan erken seçim taraftarlığını AP'ye bırakmak istememekteydi. Ecevit'in son Bursa ve Kayseri konuşmalarından sonra, CHP'nin seçimlere daha fazla taraftar olduğu; mevcut hukuki ve bürokratik engellerin aşılması yönünde daha gayretli hareket ettiği görülmektedir. Bunun sonucu olarak da seçimlerin 5 Haziran'da yapılması kesinleşmiştir.

CHP seçimi veya erken seçimi halka her derdin devası olarak göstermeye çalışıyor. Halk yığınlarını faşizme ve sosyal-faşizme karşı mücadeleden alakoyarak kendi uzlaşıcı çizgisinin desteği haline getirmeye çalışıyor. Faşist cinayetlere karşı mücadele etmenin gerekmediğini kendisine oy vermenin yeterli olduğunu, kendisi "iktidara" geldiğinde, faşist saldırı ve cinayetlere dur diyeceğini, faşist katillerden hesap soracağını söylüyor, böylece halkın öfkesini yatıştırıp, daha önce yaptığı gibi, faşist katilleri affetmeyi amaçlıyor. Faşist cinayetleri ne seçim, ne de CHP iktidarı önliyecektir. Ancak ve ancak halkın örgütlü mücadelesiyle bu cinayetlere dur denilecektir. Bu yüzden bu seçim döneminde CHP'nin faşizme, sosyal-faşizme ve iki süper devlete karşı uzlaşıcı çizgisini halk yığınları önünde durmadan teşhir etmeliyiz. Diğer taraftan sosyal-faşistler ve diğer revizyonistler Sovyet sosyal-emperyalizminin ülkemizdeki yayılmasını hegemonya kurmasını gerçekleştirmek için Amerikan işbirlikçilerinin içinde bulunduğu durumdan faydalanmak istiyorlar. Bunlar, açık tavır koymamakla birlikte erken seçime karşıdırlar. CHP'yi mevcut hükümetle erken seçime gitmekle Amerikancı işbirlikçilerinin isteklerine boyun eğmekle suçluyorlar. Bu hükümetin parlementer yoldan düşürülebileceğini ve CHP'nin bu yolla, CHP, DP ve MSP'yle bir seçim hükümeti kurmasını istiyorlar. Bütün demokrasi ve sosyalizm cilasına rağmen bu istekleri sosyal-emperyalizmin yayılması ve ülkemizde sosyal-faşizmin güçlenmesini amaç ediniyor. Sosyal faşistler CHP hükümetini, kolayca serpilebilmek, devlet mekanizmasının önemli noktalarını ele geçirmek için uygun buluyorlar. Ve bu nedenle CHP'yi destekliyorlar. Bu seçimlerde devrimci proletarya sosyal-faşizme karşı mücadeleyle faşizme karşı mücadeleyi birleştirmeli ve onların yükselen savaş kundakçısı emperyalist-Rusya'nın işbirlikçileri ve ajanları olduklarını akıldan çıkarmamalıdır.

Ülkemizde bütün bu anlattığımız nedenlerden dolayı erken seçim gündeme gelirken iki süper devlet de bu gelişmeleri ilgiyle izlemektedir. Amerikan emperyalistleri seçimlerden Türkiye'de sarsılan durumlarını sağlamlaştırmak, Kıbrıs sorununa ve NATO buhranına bir çözüm bulmak için faydalanmaya çalışacaklardır. Sovyet sosyal-emperyalistleri ise Türkiye'de yayılmalarını güçlendirmek ve Türkiye'yi kendi hegemonyalarına almak için her türlü daleveraya başvuracaklardır.

Seçimler, ister erken yapılsın, ister zamanında yapılsın, faşist ve sosyal-faşist saldırılar devam edecektir. Buna karşılık halkın mücadelesi yükselecektir. Devrimci proletarya bütün bu saldırılara karşı halkı örgütleyecek faşist ve sosyal-faşist saldırılara karşı koymaya devam edecektir. Böyle bir ortamda yaklaşan seçimler karşısında devrimci proletaryanın tavrı ne olmalıdır?

Faşist ve sosyal-faşist saldırılara karşı mücadele yükselerek devam ediyor. Buna rağmen hakim sınıfların devlet mekanizmasını yıkabilecek bir güce ve örgütlenme seviyesine ulaşmamıştır. Kitleler üzerinde parlamenter ve reformcu hayaller oldukça yaygındır. Parlamento, tarihi bakımdan zamanını doldurmuş olmasına rağmen, üklemizin bugünkü şartlarında siyasi bakımdan zamanını doldurmamıştır. Bu yüzden seçimleri boykot etmenin şartları yoktur ve proletarya seçimleri boykot etmemelidir.

Mevcut şartlarda, boykot taktiği devrimci proletaryayı kitlelerden koparacak, güçlerin yıpranmasına sebep olacaktır.

Devrimci proletarya seçimleri ve parlamentoyu bir amaç olarak değil, temel slogan

ların kitlelere mal edilmesi, faşizm ve sosyal-faşizme karşı mücadelenin örgütlenmesi mücadelesinin bir aracı olarak ele alır.

Faşizme, sosyal-faşizme ve iki süper devlete karşı halk yığınlarını örgütleme ve onların mücadelesini devrimci tarzda sürdürmek için bu alandan da faydalanmak zorunludur.

Devrimci proletarya, faşizme, sosyal-faşizme ve iki süper devlete karşı uzlaşmacı bir çizgi izleyen CHP'yi mi desteklemelidir? Hayır... Çünkü CHP dışta iki süper devlete ve içte ise faşizme ve sosyal-faşizme karşı uzlaşıcı bir siyaset izlemektedir. Bu güçlere karşı kararlı tavır almamakta, mücadele etmemektedir. Kıbrıs işgalini onaylamakta ve işgalin devamını savunmaktadır. CHP milletlerin kendi kaderlerini tayin hakkını reddetmekte ve Kürt milleti ve diğer milli azınlıklar üzerindeki milli baskıyı meşru görmekte ve milli baskı siyasetinin uygulanmasına ortak olmaktadır. CHP büyük toprak mülkiyetinin tasfiyesini savunmamakta, köylünün toprak talebine sırt çevirmekte, büyük toprak sahiplerinin menfaatlerine uygun, onların menfaatlerini zedelemiyecek bir siyaset izlemektedir.

Devrimci proletarya her türlü reformist ve revizyonist hareketlere karşı amansız bir mücadele yürütmeli ve bağımsızlığını korumalıdır.

Faşizme, sosyal-faşizme ve iki süper devlete karşı olan ve bu güçlere karşı mücadele eden bütün halk sınıf ve tabakalarını ve bunların siyasi hareketlerini içinde toplayan bir seçim bloku oluşturulmalıdır. Ve seçimlere bu blok içerisinde katılınmalıdır. Bu blokun çekirdeğini Halkın Kurtuluşu, Halkın Birliği ve Halkın Yolu etrafında toplanan proleter devrimciler oluşturmalıdır.

Seçim blokunun programını, asgari programımızın temelinde yükselen bugünkü aşamadaki özel programımız teşkil etmelidir.

Yüksek seçim kurulunun açıklamasına göre seçimlere AP, CHP, DP, MHP, CGP, TBP ve TİP katılacaklardır. Bu partiler içinden sadece TBP desteklenip desteklenemeyeceği, daha doğrusu seçimlerde bu partiyle bir blok oluşturmanın doğru olup olmadığı tartışılabilir. Şimdi bu soruya cevap arayalım. TBP blok teşkil edebilecek; blok teşkil edilmesi mümkün olmadığı takdirde proletaryanın daha tutarlı adaylar bulamadığı yerlerde, parti olarak desteklenebilecek bir siyasi güç müdür? Bu sorunun cevabını verelim.

Bizim için bir seçim bloku teşkil etmenin şartı, devrimimizin içinde bulunduğu ara aşamasına özgü programın kabulü, ve bu programın gerçekleşmesi uğruna mücadeledir. Ancak bu şarta uyan güçlerle bir seçim bloku oluşturmamız mümkündür. Ön sayfamızdaki yayınladığımız bu aşamadaki asgari programımızın özellikle iki maddesi açısından TBP ile seçim bloku oluşturmamız imkansızdır. Burada diğer maddeler: İki süper devlete, faşizme, sosyal-faşizme karşı mücadele ve büyük toprak mülkiyetinin bedelsiz olarak köylülere dağıtımı konusunda TBP'nin kararlı ve yeterinci tutarlı olmayan tutumunu bir yana bırakıyoruz.

TBP Kıbrıs işgalini desteklemektedir ve bu konuda Türk birliklerinin Kıbrıs'tan çekilmesi yolunda çaba göstermemektedir. TBP Kürt milletinin varlığından dahi söz etmemekte, Kürt milleti ve diğer milli azınlıklar üzerindeki baskılara tutarlı bir biçimde karşı çıkmamaktadır. Kürt milletinin kendi kaderini savunmamaktadır.

Bunun yanında yukarıda da belirttiğimiz gibi TBP, savunduğu siyasetinde kararlı bir biçimde yürütmemekte, zaman zaman yalpalama göstermektedir. Bütün bu şartlar dikkate alındığında, TBP ile blok teşkil etmemiz, bunun mümkün olmadığı şartlarda, destekleyebileceğimiz adayların bulunmadığı yerlerde TBP'yi destekleme çağrısı yapmamız mümkün değildir.

Bizim için bu aşamada önemli ve mümkün olan, faşizme ve sosyal-faşizme karşı mücadele temelinde, demokrasinin ve bağımsızlığın temel taleplerinin gerçekleşmesi uğruna, bu yolda birleşebileceğimiz güçlerle ittifak yapmaktır.

Türkiye'nin bugünkü şartlarında mümkün bir gelişmeyi dikkate almamız zorunludur. TBP ve bir hakim sınıf partisi olan CHP ile bu aşamada blok oluşturmamız imkansızdır. Ancak gerek CHP, gerek TBP homojen bir yapıya sahip değildir. Bu partiler izinde bu aşamaya uyarlanmış asgari programımızı (seçim platformumuzu) benimseyen ve bu uğurda mücadele veren tek tek kişiler bulunabilir. Bu ihtimal dikkate alındığında seçimlerdeki tavrımızı şöyle belirleyebiliriz:

Halkın Kurtuluşu ve Halkın Birliği'nin oluşturduğu seçim ittifakına Halkın Yolu'nun katılmasına özel çaba harcamak ve bu üçlünün çekirdeğini oluşturduğu ve Halkın Sesi, Halkın Gücü ve Devrimci Kürt Milliyetçilerinin katıldığı bir seçim bloku oluşturmak için çalışmalıyız. Böyle bir blok içinde demokratik bir işleyiş bulunmalı, çelişmeler eleştiri, özeleştiri, ikna ve tartışma yöntemleriyle çözülmelidir. Blok içinde yer alan güçler propaganda ve ajitasyon özgürlüklerini korumalıdırlar.

Seçim bloku, blok içindeki güçlerden olan veya blok dışından desteklenecek adayları tespit etmelidir. Bu adaylar parti listelerinden veya bağımsız adaylıklarını koymuş olabilirler. Parti listelerinden adaylık koyan desteklenebilir nitelikteki adayların niçin desteklendiği açıklanmalı ve listede bu adaylar için tercihli oy kullanılmalıdır.

Devrimci proletarya seçim propagandası sırasında seçimlerin ve parlementonun halkı kurtaramayacağı gerçeğini sürekli vurgulamalıdır. Çeşitli adayları destekleyişimizin seçimleri ve parlamentoyu kurtuluş yolu olarak gördüğümüzden değil, bu parlamentonun içinde tutarlı bir devrimci muhalefet yaratmak suretiyle hakim sınıfları teşhir ederek parlamentodan yığınlara seslenerek parlamentonun kurtarıcı olamayacağını ve seçimlerin kurtuluş yolu olamayacağını yığınlara kavratmak amacıyla olduğunu belirtmeliyiz.

Devrimci proletarya seçimlerde faşizme ve sosyal-faşizme karşı mücadele yanında, her türden reformcu, liberal, revizyonist ve oportünist görüşe karşı mücadele etmelidir. Özellikle geniş halk yığınları üzerinde etkili olan reformcu düşüncelere karşı mücadele etmelidir.

Devrimci proletarya seçim ortamından, siyasetini yığınlara iletmek, halk güçlerini birleştirmek ve siyasi gerçekleri en geniş şekilde açıklamak için yararlanmalıdır. Devrimci proletarya seçim kampanyasını faşizme ve sosyal-faşizme karşı halkımızın demokrasi mücadelesinin yükselmesine hizmet edecek tarzda yürütmelidir.

Halkın Birliği, oluştuğu takdirde seçim blokunun oluşmadığı takdirde ise oluşan ittifakın tespit edeceği adayları destekleyecek ve halkı bu adaylara oy vermeye çağıracaktır. Aday TBP veya CHP listesinde ise, sadece bu adaya tercihli oy verilmesini isteyecektir. Desteklenebilecek adayların bulunmadığı yerlerde, siyasi partilerin ve adayların niteliğini tek tek açıklayarak, bu adaylara oy vermenin halkımızın mücadelesine bir yarar sağlayamayacağı gerçeğini açıklayacaktır. Halkın Birliği bu durumda hiç bir adayı desteklemediğini belirtecektir.

Ön sayfamızda yayınladığımız seçim platformunu geniş kitlelere yayalım. Seçimlerde proletaryanın bayrağını yükseltelim. Seçimleri faşist diktatörlüğü yıkma, sosyal-faşist gelişmeyi engelleme ve demokratik halk iktidarı kurma mücadelesinin kitleleri kavradığı bir kampanya haline getirelim.

Demokrasi ve Bağımsızlık bayrağı

Baş.ta.1'de

Bu bakımdan bütün proleter devrimciler ve yurtseverler, seçim döneminde, proletaryanının seçim platformunu savunmalı, ve bu platformda ifadesini bulan genel sloganların, yığınlar arasında maddi bir güç haline gelebilmesi için mücadele etmelidirler.

Proletaryanın seçim platformu, aynı zamanda, seçimlerde ve seçimler döneminde ittifak yapma, blok kurma ve destekleme vb. gibi taktik siyasetlerin de yol göstericisidir.

PROLETARYANIN SEÇİM PLATFORMU

Seçimler döneminde, proleter devrimcilerin ve yurtseverlerin temel almaları gereken, proletaryanın günümüz şartlarına uyarlanmış asgari siyasi programının ana ilkeleri şunlardır:

1- Emperyalizmin, özellikle iki süper devletin ülkemiz üzerindeki baskı ve sömürüsüne, ülkemizi emperyalizme bağlayan ekonomik, siyasi ve kültürel bütün bağımlılıklara son vermek; üslerden askeri paktlardan arınmış bağımsız, demokratik ve bloksuz Türkiye'yi gerçekleştirmek.

2- Emperyalizmin işbirlikçisi büyük burjuvazinin ve feodal toprak ağalarının ortak diktatörlüğünü yıkarak, faşizmi ve sosyal-faşizmi yok ederek demokratik halk iktidarını gerçekleştirmek.

3- İşbirlikçi büyük burjuvazinin bütün mülkiyetine halk yararına el koymak.

4- Toprak ağalarının topraklarına ve hazine arazilerine tazminatsız olarak el koyarak, bunları topraksız ve az-topraklı köylülere dağıtmak.

5- Kürt milleti ve diğer bütün milliyetler üzerindeki milli baskıyı kaldırmak ve ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını tanımak.

6- İşçilerin, köylülerin kısaca bütün halkın yaşama seviyesini yükseltmek; halkın bütün temel hak ve özgürlüklerini teminat altına almak.

7- Uluslararası işçi sınıfıyla ve ezilen halklarla dayanışmayı sağlamak, özel olarak sosyalist ülkelerle ve halk demokrasileri ile iyi ilişkiler geliştirmek.

Devrimci proletarya bu temel taleplerinin gerçekleşmesi uğruna mücadele ederken, gerçekleşmesi, mutlaka bir halk iktidarını gerektirmeyen yığınların aşağıda sıralanan ekonomik, demokratik ve siyasi taleplerini savunacaktır. Genel siyasi taleplerin önüne geçirmemek kaydıyla, bütün proleter devrimciler ve yurtseverler bu taleplerin gerçekleşmesi için yürütülen mücadelenin en ön safında yer almalıdırlar.

1- Ülkemizi ABD ve Sovyet Sosyal-emperyalizmine bağlayan bütün ikili anlaşmaların iptal edilmesi.

2- NATO'dan çıkılması, diğer askeri paktlara girilmemesi

3- Ülkemizin, emperyalizme, iki süper devletin hegemonyacılığına ve ırkçılığa karşı mücadele eden dünya halklarıyla, ezilen uluslarla ve ülkelerle birlik ve dayanışmasının sağlanması.

4- Kıbrıstan bütün yabancı askerlerin çekilmesi, üslerin kaldırılması; Kıbrıs ve Ege sorunlarının Türkiye ve Yunanistan emekçi halklarının yararına olacak bir şekilde barışçıl yollarla çözümlenmesi.

5- Yasalardaki, halkın söz, basın-yayın ve örgütlenme özgürlüğünü engelleyen bütün faşist maddelerin iptal edilmesi TCK'ndeki 125,141,142,146,159,311,312, vb maddelerin derhal kaldırılması.

6- Faşistlerin devlet kademelerinden temizlenmesi, sosyal-faşistlerin devlet kademelerine sızmasının önlenmesi; Toplum Polisi MİT, Milli Güvenlik kurulun lağvedilmesi; MHP, Ülkü Ocakları gibi faşist cinayet örgütlerinin, İGD gibi sosyal-faşist saldırgan örgütlerin kapatılması.

7- Faşist katillerin ve işkencecilerin cezalandırılması.

8- İdam cezalarının kaldırılması.

9- Bütün tutuklu ve mahkumlar için genel af çıkarılması.

10- Seçmen yaşının 18'e indirilmesi.

11- Öğrenim özgürlüğünün, iş ve can güvenliğinin sağlanması.

12- Kürt ulusu ve diğer azınlık milliyetleri üzerindeki baskı ve eritme politikasına son verilmesi.

13- 8 Saatlik işgününün her yerde uygulanması.

14- Referandum hakkının kanunlaşması, genel grev yasaklarına son verilmesi lokavtın yasaklanması.

15- İşçi sınıfına genel grev, siyasi grev ve dayanışma grevi hakkının tanınması.

16- İş kanunundaki işçi sınıfı aleyhine olan bütün hükümlerin iptal edilmesi.

17- Bütün çalışanlara grevli, toplu sözleşmeli sendika hakkının tanınması.

18- Tarım işçilerinin sigortalanmasının önündeki engellerin kaldırılması.

19- Köylülerin bankalara, tefeci-tüccara olan borçlarının iptal edilmesi, topraklar üzerindeki ipoteklerin kaldırılması.

20- Herkese iş, eşit işe eşit ücret sağlanması işsizlik sigortası kurulması.

21- Pahalılığa karşı etkili tedbirler alınması.

YAŞASIN DEMOKRATİK HALK İKTİDARI!
NE AMERİKA, NE RUSYA, BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE!
NE NATO, NE VARŞOVA, BLOKSUZ TÜRKİYE!
KAHROLSUN FAŞİZM, SOSYAL-FAŞİZM
MİLLETLER ÖZGÜR, HALKLAR BİRLİK OLMALIDIR!
HERKESE İŞ, KÖYLÜYE TOPRAK, HALKA HÜRRİYET!
ZİNDANLAR BOŞALSIN, GENEL AF!
PROLETER DEVRİMCİLERİN BİRLİĞİ VE PROLETARYA PARTİSİNİ OLUŞTURMAK İÇİN İLERİ!

HALKIN BİRLİĞİ **HALKIN KURTULUŞU**

Jandarma zulmüne karşı halkı örgütleyelim

Kahramanmaraş'ın Elbistan ilçesi Sevdilli karakolunda görevli uzman çavuş Kemal Koç, Sevdilli köyünde ve çevre köylerde halka yaptığı baskılar ve aldığı rüşvetlerle ün yapmıştır. Bu çavuş ve emrindeki jandarmalar her gördüğü köylüyü aramaya kalkışmakta, her fırsatta çevre köyler halkından rüşvet almakta, çevrede gücü ölçüsünde terör estirmeye çalışmaktadır.

Bölgenin devrimci gençleri olarak bizler karakol ve jandarma zulmüne karşı kitlevi harekete geçirmenin en doğru mücadele biçimi olacağına inandığımız için Sevdilli karakoluna bağlı köyler (Sevdilli, Yalak, Topallı, Toprakhisar, Yoğunsöğüt, Çerkezuşağı, Kisdikli, Yapılıpınar ve Kösolar) halkını kapsayan bir imza kampanyası açtık.

Halkın ezici çoğunluğu kampanyayı candan ve yürekten desteklediler. Yalnızca çavuşun kuyrukçusu ve suç ortağı durumunda bulunan birkaç gerici unsur kampanyaya karşı çıktılar. Bunlar arasında kampanyayı duyar duymaz gidip çavuşa ihbar eden Yalak'lı şoför Hüseyin Bol'u, Sevdilli muhtarı Mustafa Sönmez'i ve imza toplayan bir arkadaşımıza saldırarak imzaları yırtmaya kalkışan Kisdikli köyü birinci azası İbrahim Polat'ı sayabiliriz.

Köylüler üzerindeki karakol ve jandarma zulmü, emperyalistlerin ve onlara uşaklık eden yerli gerici hakim sınıfların tüm halka uyguladıkları zulmün bir parçasıdır. Karakol ve jandarma zulmünün son bulması, halkımızın ABD emperyalizmine, Rus sosyal-emperyalizmine, faşizme ve sosyal-faşizme karşı yürüttüğü milli demokratik halk devriminin zaferine bağlıdır. Komprador patron-ağa düzeni yıkılmadan karakol ve jandarma zulmü de sona ermeyecektir. Ancak bu durum, halkın karakol ve jandarma zulmüne karşı girişeceği imza toplama, yürüyüş ve çeşitli protesto eylemleri gibi kısmi mücadelelerin yararını ortadan kaldırmaz. Bazıları şöyle düşünebilir: "Nasıl olsa bu çavuş gitse de yerine onun bir benzeri gelecek. O halde bu çavuşu sürmek için mücadele etmenin ne gereği var?" Bizce bu düşünce tarzı yanlıştır. Bir kimse bu düşünce tarzıyla bütün kısmi mücadeleleri, halkın sorunlarına nihai çözüm getirmeyeceği gerekçesiyle reddedebilir. Ancak böyle bir tutum "sol" bir hatayı ifade eder.

Kısmi mücadelelerin asıl amacı halkı sınıf mücadelesine çekmek ve onu mücadele içinde eğitmektir. Biz bu gibi kısmi mücadeleler sonucunda halkın sorunlarına nihai çözümler getirilemeyeceğini, nihai çözümün devrimde yattığını halka sürekli olarak anlatmalı ve bu gibi kısmi mücadeleleri halkın devrimci eğitimi için bir okul olarak değerlendirmeliyiz. Aksi halde sağ oportünizme düşer ve halkın kafasında, sorunlarının reformlar yoluyla çözüme kavuşabileceği hayalini yaratırız. Örneğin, imza kampanyamız sonucunda bu yazıda sözkonusu edilen karakol çavuşunun sürülmesi halinde yerine daha iyi bir çavuşun gelmeyeceğini şimdiden söyleyebiliriz. Çünkü içinde yaşadığımız komprador patron-ağa düzeninde karakol çavuşlarının üstlendikleri belirli bir görev vardır; o da uşaklık ettikleri emperyalistler, komprador burjuvazi ve ağalar adına halkı ezmektir. Bu nedenle sözkonusu çavuşun sürülmesi halinde yerine daha "iyi" bir çavuşun gelmesi kural olarak mümkün değildir. Ve biz halk arasında bu tür yanılgılara yol açmamakla ve karakol ve jandarma zulmünün ancak milli demokratik halk devriminin zaferiyle sona ereceğinin propagandasını yapmakla yükümlüyüz.

Öte yandan, karakol ve jandarma zulmü sorununu nihai olarak çözmemekle birlikte bu tür kitle eylemlerinin, halkın birliğini oluşturmada, pekiştirmede ve mücadele azmini geliştirmede önemli bir payı olduğunu belirtmek gerekir. Bizce kısmi mücadelelerin asıl amacı da bu olmalıdır. Yani asıl amaç, halkı bilinçlendirmek, birleştirmek ve mücadeleye sokmak, onu ilerdeki belirleyici mücadeleye, siyasi iktidar mücadelesine hazırlamak olmalıdır.

Son olarak şunu belirtmek istiyoruz. Bölge halkının Kürt milliyetinden ve Alevi mezhebinden olması nedeniyle bölgedeki karakol ve jandarma zulmü aynı zamanda komprador patron-ağa devletinin Kürt ulusundan ve Alevi mezhebinden halka karşı uyguladığı ulusal zulüm ve mezhep ayrımı siyasetini de yansıtmakta, onun unsurlarını da içermektedir.

KARAKOL VE JANDARMA ZULMÜNE SON!
MİLLİ ZULME SON!
KAHROLSUN ABD EMPERYALİZMİ, RUS SOSYAL-EMPERYALİZMİ, FAŞİZM VE SOSYAL-FAŞİZM!
YAŞASIN ÇEŞİTLİ MİLLİYETLERDEN TÜRKİYE HALKININ MİLLİ DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ MÜCADELESİ!

SEVDİLLİ KARAKOLUNDA GÖREVLİ UZMAN ÇAVUŞ KEMAL KOÇ HAKKINDA ŞİKAYET DİLEKÇESİ

1. Sevdilli köyünün Büyükköy mezrasında oturan Ali Gök ile aynı köye bağlı Tahtalı mezrasında oturan Süleyman Karakaya arasında ufak bir münakaşa geçmiştir. Bunun üzerine çavuş Ali Gök'ü karakola çağırtarak dövmüş ve üstelik kendisinden 1.000 TL. rüşvet almıştır.

2. Toprakhisar köyünden Süleyman Toprak, Yazıtopallı köyü ile Çerkezuşağı köyü arasında araziden taş sökerken "tarihi eserleri sökerek taş götürdüğü" iddiasıyla karakola götürülerek kendisinden zorla 3.500 TL rüşvet alınmıştır.

3. Yukardaki olayla ilgili olarak karakola şahit olarak çağırılan Toprakhisar köyünden Gavro Şimşek adlı vatandaştan "sen faizcilik yapıyorsun" diyerek tehditle 1.000 TL. rüşvet alınmıştır.

4. Kisdikli (Günültı) köyünden askere gidecek olan birkaç vatandaştan, askerlik şubesinden gelen sevk kağıtlarında Malatya'ya gidecekleri yazılı olduğu halde "ben sizi Malatya'ya göndereceğim" diyerek çavuş tarafından adam başına 100'er TL rüşvet alınmıştır.

5. Sevdilli köyünün Han mezrasından Ali Doğan adlı vatandaşın tarlasında kendiliğinden biten birkaç kök kendir otunu bahane ederek çavuş bu kişiden 5.000 TL. rüşvet istemiştir. Ancak bu isteğin reddi üzerine çavuş Ali Doğan'ı feci şekilde dövmüştür.

6. Sevdilli köyünün Tahtalı mezrasında oturan Halis Şal, askerliği sırasında bir gün geç teslim olduğu için çavuş bu vatandaşın babasından rüşvet olarak 1.000 TL. değerinde bir akü istemiştir.

7. Yurtdışına çalışmaya gitmek için karakoldan gerekli imzayı almaya gidenlerden 100 TL. rüşvet alınmaktadır. Yoğunsöğüt köyünden Kalender Karakoç ve Mehmet Taş buna örnektir.

8. Sevdilli köyünden bazı kimselerin kendisince ispiyoncu olarak görevlendirildiği söylentisi yayılınca çavuş köy kahvesine gelerek halka ana avrat sövmüştür.

9. Yalak köyünde çobanlık yapmakta olan Darıca'lı Filik Kartal davar çaldığı gerekçesiyle çavuş tarafından gözaltına alınmıştır. Gözaltında kaldığı dört gün zarfında Filik Kartal'a falaka ve elektrik işkencesi yapılmıştır. Yapılan işkenceler sonucu komaya giren çoban Malatya'da uzun bir tedaviden sonra iyileşebilmiştir.

10. Kemal Bozkurt'un bahçesine giren hayvanların birkaç ağaca zarar vermesi üzerine İmam Yıldız, Mehmet Berkpıner ve Ali Polat karakola çağrılmış ve çavuş tarafından suçlu gösterilerek dövülmüştür. Dayak sonucunda Mehmet Berkpınar idrar yollarından rahatsızlanmış ve Malatya'da özel bir hastanede tedavi görmüştür. Ayrıca karakolda tutulduğu sırada Mehmet Berkpınar'ı görmeğe giden akrabalarından çavuş 1.700 TL. rüşvet istemiştir.

11. Deretopallı köyünde hayvanların Kemal Berkpınar'ın arpasına girmesi ile ilgili olarak Ali Yıldız adındaki vatandaş çavuş tarafından karakola çağrılmış ve hem bu kişiden, hem de Kemal Berkpınar'dan tehditle 200'er TL. rüşvet alınmıştır.

12. Yoğunsöğüt köyü halkından 70 yaşındaki Hasan Serçe adındaki vatandaş Elbistan'da bir ifadesi olduğu gerekçesiyle jandarmalar tarafından Sevdilli karakoluna götürülürken yolboyunca tekme tokat dövülmüş ve kendisine hakaret edilmiştir.

13. Beştepe köyünde çoban olan Bozzo Durak adındaki vatandaşın üstü jandarmalarca aranmış ve herhangi bir suç unsuru bulunmamıştır. Bunun üzerine jandarmalar çobanı feci bir şekilde dövmüşler ve cebindeki çakmağı almışlardır.

Bu nedenlerle aşağıda imzaları bulunan bizler uzman çavuş Kemal Koç'un Sevdilli karakolundan alınmasını istiyoruz.

728 İMZA

ALP JANDARMA KOMUTANI KÖYLÜLERDEN HARAÇ ALIYOR

Bundan bir süre önce Alp jandarma karakolu komutanı olan Başçavuş köyleri dolaşarak, köylülerin Alevi veya Sunni olup olmadığını sordu. Alevi olan her köyden birkaç kişinin ismini yazıp numara vererek, "sizleri sonra çağırdığım zaman mutlaka geleceksiniz" diyerek köylülere baskı yaptı.

Bunu yapmaktaki asıl amacı, ileride bu köylüleri karakola çağırıp, onlara baskı, tehdit ve daha da olmazsa para teklif ederek, bu namuslu, ezilen ve sömürülen yoksul köylüleri kendine ve Patron-Ağa devletine uşaklık edecek birer "muhbir vatandaş" yapmak istemesidir.

Ayrıca köylüler arasında çıkan adi kavgalardan yararlanarak haraç almaktadır. Mesela bir köydeki kavgada, bir köylünün rakibini karakolda dövmek için, o köylüden 500 lira, şikayet edilen köylüden ise dayak atmamaya karşılık 1.000 lira haraç almıştır.

Öte yandan, bahar aylarında Elazığ tarafından yaylacılığa gelen Şavaklılarla köylüler arasındaki anlaşmazlıktan yararlanarak Şavaklılardan para sızdırmakta ve binlerce lira haraç almaktadır. Geçen seneden bu yana aldığı haraçlarla son günlerde bir taksi satın almıştır.

Her zaman gelip yiyip içtiği köylerimizde, gördüğü av silahlarını daha sonra baskın yaparak almış ve köylülerden haraç vermelerini beklemiş, haraç alamayınca silahlara el koymuş ve birkaç köylü içeri atılmıştır.

Burada şunu hatırlatmak gerekir ki, jandarma başçavuşu olsun veya patron-ağa devletinin diğer uşakları olsun, bize ne kadar baskı yaparlarsa köylülerin kini o kadar artacak ve kendi düzenlerinin sonu o kadar erken egelecektir. Senelerdir yoksul halka uygulanan baskı ve zulüm hangi halkı durdurabilmiş ki, bizi de durdurabilsin?

Alp'ın ve civar köylerin halkı olarak hiçbirimiz başçavuşun baskı ve zulmüne boyun eğmeyelim! Hiçbirimiz bir kuruş dahi olsun haraç vermiyelim! Haraç istediği her yerde haraç yerine hak ettiği cevabı verelim! Unutmayalım ki, zulümden, baskıdan ve haraçtan boyun eğerek kurtulamayız. Tek kurtuluş yolu, boyun eğmek değil, haksızlığa karşı çıkmaktır.

Bizler Alp ve civarı köylerin yoksul halkı olarak Alevi-Sunni ayrımı yapan ve haraç yiyen bu zalim başçavuşun değiştirilmesini istiyoruz!

ALEVİ-SUNNİ BİR OLSUN, AYRIM YAPANLAR KAHROLSUN!
KAHROLSUN JANDARMA BASKISI VE ZULMÜ!
HARAÇ YEMEYE VE HARAÇ VERMEYE SON!

KEMAH'DAN BİR KÖYLÜ

tunceli

Halk içindeki çelişkileri doğru ele alalım

Düşmanla halk arasındaki çelişmeler uzlaşmaz çelişmeler olduğu halde, halk arasındaki çelişmeler uzlaşabilir niteliktedir.

Devrimciler, düşmana karşı uzlaşmaz ve kararlı tavır takınırlarken halk içindeki çeşitli sınıf ve tabakaların mücadelesinde en demokratik ve ikna edici tavrı takınırlar. Düşmana karşı en kararlı ve sağlam bir lik, halk arasında demokrasi uygulamaklamüm kündür.

Halk düşmanı sınıflar ve siyasi güçler; halkın mücadelesini zayıflatmak bölmek ve etkisiz kılmak için çeşitli tertiplere başvururlar. Bu tertiplerin en önemlilerinden biri halkın değişik sınıf ve tabakaları ara sında varolan uzlaşabilir farkları ve çelişmeleri keskinleştirerek uzlaşmaz şekle dönüştürmektir. Halk düşmanları bu yolla kendilerine karşı yönelen güçleri böldükleri gibi, birbirine düşürerek bu mücadeleyi yoketmeye ve böylelikle sömürü ve zulüme da yanan düzenlerini yaşatmaya çalışırlar.

Bugün ülkemizde halk düşmanı gerici güçler olan faşist diktatörlük ve sosyal-faşistler bir yandan halka saldırırlarken, diğer yandan halkı bölecek tertiplere başvurmaktadırlar.

Faşistlerin ve sosyal-faşistlerin yürüttüğü bu oyunun bir parçası da, Tunceli'de oynanmaktadır.

Tunceli'de polis, ortayolcu Kürt milliyetçileri içine soktuğu ajanları vasıtasıyla bu grubu, proleter devrimcilere ve diğer devrimcilere karşı kışkırtmakta ve saldırtmaktadır.

Kürt milliyetçileri geçen sene Ekim ayından itibaren çeşitli mitinglerde devrimcilere saldırarak mitingleri sabote etmeye, okullarda gazete satılmasını engellemeye çalıştılar. Devrimcilerin kararlı tutumları karşısında saldırılarını yavaşlattılar. Fakat bundan bir müddet önce 29 Ocak'ta faşist ve sosyal-faşistlerin silahlı saldırı düzenlemiş olduğu Diyarbakır mitinginden sonra devrimcilere karşı tekrar saldırılara başladılar. Son olarak geçen günlerde Sanat okulu bahçesinde 6-7 kişilik bir grup halinde bir devrimci gence saldırdılar. Sopalı ve bıçaklı saldırıya maruz kalan genç, silaha başvurarak, bu gruptan Aydın Gül adlı gencin ölümüne sebep oldu.

Ortayolcu milliyetçiler, kendi siyasi görüşlerine güvenemedikleri ve tekkeci anlayışlarından dolayı, devrimcilere karşı mücadelelerinde demokratik olmıyan yöntemlere başvurmaya elverişli bir yapıdadırlar. Bunların bu yapıları içlerine polis ajanlarının sızmasına ve bu yolla faşistlerin provakasyonlarına gelmelerine elverişli bir du rum yaratmaktadır. Diğer yandan sosyal-faşistlerin de çeşitli yollarla kışkırtma ve provakasyonlarına alet olmaya elverişlidirler.

Son Diyarbakır mitinginden sonra bunların devrimcilere karşı başlattıkları şiddet saldırılarını kışkırtanlar hem içlerine sızmış polis ajanları hem de Diyarbakır mitinginde sosyal-faşistlerle saf tutarak devrimcilerin üzerine kurşun yağdıran revizyonizme yardıkçılık yapan Kurtuluş taraftarı bir şahıstır. Özellikle revizyonizmin yardakçısı bu kişi perde arkasından milliyetçileri kışkırtıp saldırganlığa sevketti.

Kısacası şiddetlenen mücadelenin esas körükleyicileri faşistlerle sosyal-faşistlerdir. Böyle bir provakasyonun aletleri sırasıyla revizyonizmin yardakçısı Kurtuluş çu şahıs ve ortayolcu milliyetçilerdir.

Bu saldırılara karşı devrimciler asla saldırgan tavra girmediler. Birinci planda ikna edici bir tavırla dostça eleştirilerle ortayolcu milliyetçileri bu saldırganlıktan alıkoymaya çalıştılar. İkinci olarak saldırıları göğüsleyerek saldıranların daha da cesaretlenmelerini önlemeye çalıştılar.

Fakat, en son bir devrimci genç, kendisine yapılan saldırı karşısında oyuna gelerek silahla karşılık verdi.

Biz bu tavrın tertiplere alet olan, faşizmin ve sosyal-faşizmin işine yarayan bir tavır olduğunu söylüyor ve karşı çıkıyoruz. Ortayolcu milliyetçilere sözümüz şudur:

Yaptığınız saldırganlıklar, çeşitli milliyetlerden proletarya ve halkımızın mücadelesine ve Türkiye'de ezilen millet ve milli azınlıkların mücadelesine zarar veriyor. Halkın ve Kürt milletinin düşmanları ırkçı faşistler ve sosyal-faşistlere hizmet ediyor. Şimdiye kadar yaptığınız saldırıların özeleştirisini yaparak saldırganlığa son vermelisiniz. Halk içinde demokrasi ilkesine uymalısınız. Polis ajanlarını içinizden atmalısınız. Revizyonizme yardakçılık yapan Kurtuluş'çu şahsın kışkırtmalarına gelmemeli, karşı çıkmalısınız. Çünkü o Kürt milletinin dostu olduğu için değil, revizyonistlerin dostu olduğu için sizi devrimcilere karşı kışkırtıyor.

Diğer yandan, ilgili taraf, orta yolcu milliyetçilerin saldırısı karşısında kendi sempatizanlarının düştüğü hatanın özeleştirisini yapıp, halk içinde demokrasi ilkesinin titizlikle sağlanmasını ve korunmasını savunmaya devam etmelidir.

Halk içindeki sınıf ve tabakalar arasın da demokrasi ilkesine uymayanlar objektif olarak halk düşmanlarına hizmet etmiş olurlar. Son olayda Aydın Gül'ün öldürülmesini polis alabildiğine kullandı. Ve kendisinin kahpece kurşunladığı Cafer Erdem'in de "devrimcilerin kendi arasındaki kavgada öldürüldüğü" yalanını yaydı.

Faşizme ve sosyal-faşizme karşı çeşitli milliyetlerden halkımızın kurtuluşu ve Kürt milletinin özgürlüğü için bütün halk sınıf ve tabakaları arasında Demokrasi!

Devrimciler, tartışmalarda, eylemlerde demokrasi ilkesine uymayanları ikaz etmeli, anti-demokratik tavırları engellemelidir.

HALK ARASINDA
DÜŞMANLIĞI YOKEDELİM,
DEMOKRASİYİ YERLEŞTİRELİM!

TUNCELİ'DEN BİR DEVRİMCİ

HALKIN BİRLİĞİ KUMRU KURUKAFA İLE KONUŞTU

Dersimde dökülen kanlar unutulmadı

H.B.- 1938 dönemini anlatır mısınız? Çevrenizdeki durum lar kısaca nasıl oldu?

K.K.- 1938'de bizim köyü askerler bastılar. Bizim köyde 35 kişi bir defada harmana çektiler orada ağır makina ile öldürdüler. Fakat bu 35 kişinin cesedi altında iki kişi sağ kalmışlar. Bunların biri kadın biri erkekmiş. O cesetlerin altında sağ kalan kadın şöyle anlatıyordu. Diyordu ki; ben o 35 kişinin cesedi altında sağ kalarak kurtuldum. Ben kendimi mahsus ölülüğe verdim. Gavurlar bir gelip dinliyorlardı, bu ineklerin içinde sağ kalan var mı, yok mu diye? Ben de korkumdan yerde kıpırdanamıyordum. Kan kokusundan sersem gibiydim. Yanımdaki sağ kalan erkek bana yavaşça fısıldanıp dedi ki: ben öldüm, bana bir yudum su ver, ama ben korkumdan kalkamadım dedim, gavurlar buradalar ben sana nasıl su getirem ve biraz sonra erkek, kan kaybından, kan kokusun dan ve susuzluktan öldü. Bu kadın iki saatlik yolda yerde sürünerek bizim (karaca) köye geldi. Orada bizim köylülere durumu anlattı ve orada iki üç gün sağ kaldıktan sonra hastane olmadığı için hastaneye götürmediler. Kadın da kan kaybından öldü.

H.B.- Peki 1938'de niçin bu halkı katlettiler?

K.K.- Neden katletmesinler ki. Ağalar bizi sömürüyorlardı. Biz de diyorduk ki biz çalışak .siz mi yiyesiniz? Onun için bizi öldürürlerdi. O zaman toprak ağaları bizi vuruyorlardı. Zorla topraklarımızı alıyorlardı. Biz de diyorduk ki, niye bizim toprağı alıyorsunuz, işte bu 35 kişi de, ağanın yüzünden öldüler. Bu ağa bu 35 kişiyi jandarmaya kurşunlattı.

H.B.- O zaman köylülere yapılan işkenceleri anlatır mısınız?

K.K.- O zaman bizim köylüleri bir çayıra topladılar. Kızları, gelinleri bir yana, erkekleri bir yana ayırdılar. Erkeklerimize karşı kadınlara adice küfür yapıyorlardı. Kızlara diyorlardı ki siz gelin bizimle (konuşun ki) biz sizi öldürmeyek, kızlar gelsinler diyorlardı ki biz namusumuz için ölürüz gine sizin gibi namussuzlara boy numuzu eğmezik. O kızları, gelinleri babaları ve erkekleri yanında memelerini kestiler. Kızlara gelinlere söylenmeyecek alçakça hakaret yaptılar. Gebe gelinlerin karınlarına süngü soktular, daha nice nice..... Biz bu dertleri nasıl unutağ. Şimdi de siz devrimciler hakkımızı istiyorsunuz, istediğiniz için de siz de belki bu hakaret leri görüyorsunuz. Size başarılar dileriz.

HOZAT'TAN BİR GRUP DEVRİMCİ

TEORİ PRATİK İÇİNDİR

RUSYA'DA TOPRAK SORUNUNUN ÖZÜ

Lenin

Bütün kapitalist ülkelerde -bu çok bilinen ve benimsenmiş deyimi kullanmak gerekirse- bir "toprak sorunu" vardır. Ancak, Rusya'da, genel kapitalist toprak sorununun yanı sıra, "tam anlamıyla Rusya'ya özgü" bir başka toprak sorunu da vardır. İki toprak sorunu arasındaki farkı kısaca belirtmek için, hiç bir uygar kapitalist ülkede, küçük toprak sahiplerinin, büyük mülkleri ele geçirmek için yaygın bir demokratik harekete girişmediğine işaret edebiliriz.

Rusya'da böyle bir hareket vardır. Aynı şekilde, Rusya dışında hiç bir Avrupa ülkesinde, Marksistler; ne toprağın küçük toprak sahiplerine aktarımı talebinde bulunur, ne de böyle bir talebi destekler. Rusya'daki toprak sorununun kaçınılmaz bir sonucu olarak, bütün Marksistler, aktarılan toprağın sahipliği ve kullanımı yönteminin düzenlenmesine (bölünme, belediîleştirme, millîleştirme) ilişkin anlaşmazlıklara rağmen, bu talebin haklılığını kabul eder.

"Avrupa" ile Rusya arasındaki bu farkın nedeni nedir? Bu, Rusya'nın gelişiminin ayırıcı özelliğinden mi, Rusya'da kapitalizm olmayışından mı, yoksa kapitalizmimizin kendine özgü umutsuzluğu ile çıkar yol bulamayışından mı ileri geliyor? Her çeşit Narodnik'in [1] düşüncesi bu. Fakat bu görüş kökten yanlıştır ve olaylar da bunu çok önceden çürütmüştür.

"Avrupa" ile Rusya arasındaki fark,Rusya'nın son derece geri kalmış olmasından doğuyor. Batı'da, burjuva toprak sistemi tam olarak kurulmuştur, feodalizm uzun süre önce ortadan kaldırılmıştır, kalıntıları da önemsizdir ve ciddi bir rol oynamaz. Batı tarımında hakim olan toplumsal ilişki tipi, ücretli-işçi ile işveren, çiftçi ya da toprak sahibi arasındaki ilişkidir. Küçük ekiciler ise bu iki sınıfın arasında bir yere sahiptir ve bunların bir kısmı kendi iş-güçlerini kiraya verenler sınıfına geçerken (çiftçinin yardımcı işi ya da yan kazancı denen şeyin çişitli biçimleri); diğerleri de kiralayanların sınıfına geçiyor (küçük ekiciler tarafından kiralanan emekçilerin sayısı, genellikle sanılan rakkamın çok üstünde dir).

Hiç kuşku yok ki, aynı derecede kapitalist bir tarım sistemi Rusya'da şimdiden sağlamca yerleşmiştir ve düzenli olarak gelişmektedir. Hem toprak ağalığı, hem de köylü çiftçiliği bu yönde gelişiyor. Ama ülkemizde, feodal ilişkiler, hâlâ, katıksız kapitalist ilişkileri muazzam ölçüde gölgede bırakmaktadır. Rus toprak sorununun ayırıcı özelliği, nüfusun büyük kısmının bu ilişkilere karşı verdiği ve bütünüyle köylülerin üstünde kalan mücadelede gizlidir. Batı'da, eskiden her yerde rastlanan bu tür "sorun", orada çok uzun süre önce çözülmüştür. Rusya'da, bu sorunun çözümü geciktirilmiştir, bu sorun, ne 1861'in toprak "Reform"uyla[2] çözümlenmiştir, ne de şimdiki koşullar altında, Stolipin[3] toprak politikası ile çözümlenebilir.

"Avrupa Rusya'sında Toprak Mülkiyeti" (Nevskaya Zvezda[4], sayı 3)[5] adlı makalede, bugünün Rusya'sındaki toprak sorununun doğasını ortaya seren başlıca ayrıntıları sıralamıştık.

Toprak ağalarının en büyüklerinden 30.000 inin sahip olduğu 70 milyon desyatin[6] toprağa karşılık, 10 milyon köylü hanesinin sahip olduğu aşağı yukarı aynı genişlikte toprak: İşte tablonun ana fonu budur. Peki, bu tablonun tanıklık ettiği iktisadî ilişkiler nelerdir?

30.000 büyük toprak ağasının temsil ettiği başlıca sınıf, toprak sahibi eski soylulardır ve dolayısıyle, eski feodal ekonomidir. Her biri 500 desyatin'i geçen bu toprak mülklerinin 27,833 sahibinden 18.102 si ya da yaklaşık olarak üçte ikisi, soylular sınıfının üyesidir. Mülkiyetleri altındaki koca latifundium'lar[7] -bu büyük toprak ağalarının her biri, ortalama olarak 2.000 desyatinden fazla toprağa sahiptir!- sahiplerinin ellerindeki araçlar, hayvanlar ve kiralanmış emekle ekilemez. Durum böyle olunca, eski angarya sistemi hemen hemen kaçınılmaz hale geliyor; bu da, büyük latifundium'larda küçük -çapta ekim, küçük-çapta çiftçilik demektir; toprak ağasının toprağının, küçük köylülerin araçları ve hayvanlarıyla ekilmesi demektir.

Bildiğimiz gibi, angarya sistemi, özellikle Avrupa Rusya'sının merkezî, geleneksel olarak Rus kalmış illerinde[8], tarımımızın can evinde yaygındır. Emek-kiralanması denen şey, angarya sisteminin doğrudan doğruya devam etmesinden ve varlığını sürdürmesinden başka bir şey değildir. Dayanılmaz bağlılık koşulları üzerine kurulmuş çiftçilik yöntemleri; örneğin kış kiralaması[9], ayrılmış topraklar[10] için çalışmak, "birleşik emek hizmeti"[11] ve benzerleri de, angarya sistemine girer. Bu çiftçilik sisteminde, köylü "payları"[12], toprak ağasına ırgat ve yalnız ırgat da değil; toprak ağasının toprağını ekmeye, (çok kötü durumda oldukları halde) yarayan araç ve hayvanlar sağlamak için bir yoldur.

Kendi paylarına bağlanmış olan, fakat bu topraklardan geçimini sağlayamayan ve köylülerin büyük çoğunluğunu oluşturan kitlenin korkunç yoksulluğu, aşırı derecede ilkel tarım yöntemleri ve iç pazarın sanayi için son derecede yetersiz olması: Bu durumun sonuçları işte bunlardır. Ve şimdi 30 milyon köylüyü etkileyen kıtlık da, aslında bu durumun temelde bugüne kadar aynı kaldığının en çarpıcı kanıtıdır. Ancak bağlı durumdaki küçük mal sahiplerinin büyük çoğunluğunun serften farksız ezilmişliği, sıkıntı içinde olması ve çaresizliği; tarım yöntemlerinin hızla geliştiği ve şimdiden oldukça yüksek bir düzeye vardığı (en iyi kapitalist çiftliklerde) bir çağda, kitle halinde müthiş bir açlığa yol açabilir.

Batı Avrupa köylülerinin Ortaçağdan beri gärmedikleri böyle korkunç felaketlere yol açan temel çelişki, sanayiimizde yüksek tarımımızda da hatırı sayılır derecede gelişmiş olan kapitalizm ile; ortaçağcıl feodal özelliklerini koruyan toprak mülkiyeti sistemi arasındaki çelişkidir. Toprak mülkiyetinin eski sistemi kökten yıkılmadıkça, bu durumun çıkar yolu da yoktur.

Yalnız toprak ağalarının değil köylülerin toprakları da feodal ilişkiler üzerine kurulmuştur. Birincilerde bu gerçek,hiçbir kuşku uyandırmayacak kadar açıktır. Sadece, feodal latifundium'ların, diyelim ki, 500 desyatini geçenlerinin kaldırılmasının, tarımda büyük çapta üretimi baltalamayıp tam tersine artıracağını ve geliştireceğini belirtmemiz yeter. Çünkü feodal latifundium lar, büyük çapta üretimin değil, bağlılık esasına dayanan küçük çapta üretimin kalele ridir. Rusya'nın birçok bölgelerinde, 500 ya da daha fazla desyatinlik toprak kaplayan büyük çiftliklerin işini, sahiplerinin araçları ile hayvanları ve ücretli-emekle yürütmek hemen hemen imkânsız ya da, hiç değilse, aşırı derecede zordur. Böyle mülklerin boyutlarının küçültülmesi, bağlılık esasına dayanan küçük-çapta çiftçiliğin ortadan kalkması ve tarımın büyük-çapta kapitalist üretime geçmesi için gerekli koşullardan biridir.

Diğer yandan, Rusya'da köylünün toprağı kullanımının paylara dayanan şekli de, ortaçağcıl, feodal özellikler gösterir. Bu, yalnız bir hukuki biçim sorunu değildir; ki bu biçim de, zaten şu sıralarda, köy komününün yok edilmesi ve toprak özel mülkiyetinin getirilmesi yoluyla, başçavuş usülünce, değiştirilmektedir; aynı zamanda bu mülkiyetin, komünün herhangi bir parçalanmasından etkilenmeyen asıl yapısına ilişkin bir sorundur.

Çoğu kez birbirinden çok uzak ve (1861 de köylü toprağının feodal toprak ağalarının denetimi altında sınırlandırılması ve toprağın tükenmişliği nedeniyle) verim açısından çok düşük nitelikte, dar toprak şeritlerinden oluşan küçük, cüce "parseller"e (ufak toprak parçalarına) sahip olan geniş köylü kitlesinin gerçek durumu; onları, kaçınılmaz şekilde, latifundium'un soydan geç me sahibine, yani eski "efendi"ye, bir bağlılık ilişkisiyle bağlar.

Aşağıdaki tabloyu iyice akılda tutmak yeter: Her biri 2.000 desyatinlik latifundium'ların 30.000 sahibine karşılık,10.000.000 köylü hanesine, "ortalama" hane başına 7 desyatin toprak düşer. Demek ki, köy komünü istendiğince ortadan kaldırılıp özel toprak mülkiyeti yaratılsın, bu tedbir, yine de bu durumdan doğan bağlılığı, emek kiralamasını, angaryayı, feodal yoksulluğu ve feodal bağımlılık şekillerini değiştirmeyecektir.

Böyle bir durumdan doğan "toprak sorunu", Rusya'nın kapitalist gelişimi açısından bir engel halini alan serflik kalıntılarını yok etme sorunudur. Rusya daki toprak sorunu, hem toprak ağalarının, hem de paylara sahip köylülerin toprak mülkiyetinin eski, ortaçağcıl biçimlerini kökten parçalama sorunudur ve hem bu toprak sahipliği şekli, hem de bununla, kapitalist bir niteliğe erişmiş ulusal ekonomi sisteminin tümü arasındaki aşırı uyumsuzluk nedeniyle, toprak mülkiyetinin eski biçimlerinin bu parçalanması kesinlikle zorunlu bir hal almıştır.

Bu parçalanma köklü olmalıdır, çünkü uyumsuzluk çok büyüktür, eski, adamakıllı eskimiştir ve "hastalık çok ihmal edilmiş" tir. Her halukârda ve bütün biçimleriyle,bu parçalanma, içerik yönünden burjuva olmak zorundadır; çünkü Rusya'nın bütün iktisadî yaşantısı şimdiden burjuva niteliktedir ve toprak mülkiyeti sistemi de elbette ki buna uyacak, kendini pazarın buyruklarına ve bugün toplumumuzda tam ve mutlak güce sahip olan sermayenin baskısına uyduracaktır.

Ancak, bu parçalanmanın köklü ve burjuva nitelikte olacağı kesinlikle belli olduğu halde, şu sorunun yine de cevaplandırılması gerekir: Bu değişikliği meydana getirecek ya da yönetecek, biçimlerini saptacak olan, bu sorunla doğrudan doğruya ilgili olan iki sınıftan hangisidir, yani toprak ağaları mı yoksa köylüler midir? Bir sonraki makalemiz, "Stolipin ve Narodnik Toprak Programlarının bir Karşılaştırması", bu "çözümlenmemiş sorun"u ele alacaktır.

Nevskaya Zvezda Sayı 6

22 Mayıs, 1912
İmza: R.S.

Nevskaya Zvezda'daki metne uygun olarak basılmıştır.

dipnotlar

1- Bkz.: "Stolipin ve Narodnik Toprak Programlarının birKarşılaştırılmasıdipnot 2

2- 1861 "Köylü Reform"u, Rusya'da serfliği ortadan kaldırmıştır. Sonuç olarak, toprak ağaları köylülerin topraklarından beşte birini hatta beşte ikisini kendilerine ayırmak imkânını elde etmişlerdi. Köylü paylarının en iyi kısımlarını ("ayrılmış topraklar", korular, çayırlar, sulama yerleri, otlaklar ve benzeri) ellerinde tutmuş, böylelikle köylülerin bağımsız çiftçilik yapmalarını engellemişlerdi. Köylü paylarına karşılık olarak konan azatlık ödemeleri, toprak ağaları ve çarlık hükümetince yapılan bir soygundan başka bir şey değildi. Borçlarını çarlık hükümetine taksit taksit ödemeleri için, köylülere kırk dokuz yıl vade ve yüzde altı faizle kredi verildi. Azatlık ödemelerinin bakiyeleri yıldan yıla artıyordu. Köylülere aktarılan topraklar pazar fiyatı üzerinden toplam olarak 544 milyon rubleyi aşmadığı halde, yalnızca eskinin toprak ağası köylüleri, ellerine geçen toprakların bedelini karşılamak için, hükümete 1.900 milyon ruble ödediler. Sonuç olarak, köylüler, toprakları için yüzlerce milyon ruble ödemek zorunda kal-

KÜÇÜK ÜRETİCİLER, aracı-tefeci ve devlet sömürüsüne karşı ÜRETİCİ SENDİKALARINDA BİRLEŞELİM !

Küçük üreticiler, emperyalist tekellerin ve komprador kapitalistlerin kontrolündeki iç pazar şartlarından doğan sömürü altında ezilmekte ve giderek yoksullaşmaktadırlar. Buna devletin baskı ve sömürüsü de eklenmektedir. Kalabalık bir kitleyi oluşturan küçük üreticiler, devrimimizin bugünkü aşamasında önemli bir devrimci gücü temsil etmektedirler. Milli Demokratik Halk Devrimimizin itici güçleri içinde yer almaktadırlar.

Bugün küçük üreticilerin mücadeleleri, esas olarak taban fiatın yükseltilmesi tekelci pazar ilişkilerine karşı varlıklarını koruma, toprak ve toprakların ıslahı, kredi tarım tekniğinin geliştirilmesi talepleri etrafında gelişmektedir. Bu mücadelenin muhtevasına uygun olarak üretici sendikaları biçiminde bir örgütlenme tarzı ortaya çıkmaktadır. Sendikal örgütlenme, küçük üreticilerin komprador burjuvaziye karşı sınıf mücadelesi temelindeki örgütlenmelerini temsil etmektedir. Bu sendikaların güçlendirilip geliştirilmesi tutarlı önderliklere kavuşturulması önemli bir görevdir. Sendikaları olmayan küçük üreticileri bu tip sendikalarda birleştirmek gerekmektedir.

Aynı zamanda bu sendikalar içinde devrimci fikirlerin yayılması önem kazanmaktadır. Çünkü küçük üreticiler arasından yükselip zenginleşme imkanı bulan kesimler bu sendikaların yönetimini ele geçirerek gelişebilecek mücadeleyi kendi menfaatlerine uygun şekilde yönlendirmektedirler.

Erzincan'da ki pancar üreticileri istihsal kooperatifinin temsilcilik seçimlerini yıllardan beri müteahhit ve devletin adamları kazanmakta ve üreticilerin sırtından vurgun vurmaktadırlar. Bu unsurlar aynı zamanda üreticilerin taban fiatı yükseltme ve diğer haklarını alma isteklerini bastırmaktadırlar. Bu durum karşısında tabanda geniş küçük üretici kitlesine destek olmak ve soyguncu yöneticileri altetmelerine yardım etmek devrimci bir görevdir.

Kooperatiflerin yozlaşması ve zengin köylüler eline geçerek, sömürü mekanizmasının bir aleti haline gelmesi daha sık rastlanan bir olgudur. Kapitalizm şartlarında başka türlüsü de olamaz. Hatta bugünkü düzende kooperatifler sömürü aracı olmaktadırlar. Sendika biçimindeki örgütlenme buna daha az imkan vermekte ve küçük üreticilerin mücadele alanını genişletmektedir. Bu sebeple küçük üreticilerin kooperatifler yerine sendikalarda örgütlenmeleri daha doğrudur.

Erzincandaki Pancar Üreticileri İstihsal Kooperatifinin, yönetimi yıllardan beri çıkarcı kişilerin elindedir. 20 yıldan beri böyle yöneticiler, fabrika devlet ve müteahitlerle elele köylüleri soymuşlardır. Aşağıda tek tek belirteceğimiz gibi, üreticilerin soyulması ve ezilmesine aynı zamanda eski yöneticilerde ortaktırlar. Üreticilerin uğradığı haksızlıkları, nasıl sömürüldüklerini ve taleplerini kısaca belirtelim:

1- Türkiye'nin her yerinde olduğu gibi Erzincanda'da pancar taban fiatı kilo başına 85 kuruştan ödenmiştir. Bu fiat çok azdır. Açık bir sömürünün işaretidir. Çünkü, ortalama olarak 5 kilo şeker pancarından 1 kilo şeker elde edilir. Bir kilo şekerin kilosu 9,5 liradan satılır. Beş kilo pancar için köylünün eline 3 lira geçiyor. Diyelimki , şekere kilo başına 2 lira da işçi parası ve diğer masraflar eklensin. Bu durumda bir kilo şeker 5 liraya mol olur. Ama bu şeker bütün halka 9,5 liradan satılıyor. Kilo başına ortaya çıkan 4,5 lira fark şirkete ve komprador patron- Ağa devletine kalıyor. Oysa bu 4,5 liranın bir kısmı üreticilerin, bir kısmıda işçilerindir. Fakat bu geliri yaratıcıları değil soyguncular gasbediyor.

İşte bu yüzden üreticiler pancar taban fiatının artırılmasını ve en az 85 kuruş olmasını istiyoruz. Talebimize ,eski temsilciler karşı çıkabilirler. Çünkü onlar fabrika ve devlet yöneticileriyle anlaşıyor ve kendi ceplerini başka yollardan dolduruyorlar. Fakat yoksul pancar ekicileri haklarını almak ve taban fiatını artırmak için elele verip, temsilcilerin ve şirketin oyunlarını bozmayı başaracaklardır. Yıllardır,pancar taban fiatını şirket ve devlet tesbit ediyordu; Artık pancar taban fiatlarını şirket ve devlet tesbit etmemelidir; çünkü pancara ne kadar emek ve masraf verildiğini biz biliyoruz. Pancarın ne kadar fiat edeceğini ve halkımızı, biz bildiğimiz için bundan böyle pancar taban fiatı köylüler tarafından tesbit edilmelidir.

2- Eskiden fabrikaya 100 ton şeker pancarı veren her köylüye 45 ton küsbe veriliyordu. Fakat şimdi bu miktar yarı yarıya düşerek köylüye 29 ton küsbe veriliyor. Bizim hakkımızdan kesilen küsbe ise ya büyük besicilere ya da Yem Fabrikalarına, tonu 50-60 liradan veriliyor. Yoksul köylü evinin katığı için üç-beş tane hayvanına vermek üzere küspe bulamazken ya da tonunu 200 liradan başka ellerden alırken kendi hakkı olan küspe kesiliyor ve başkalarına veriliyor. Her köylünün hakkı olan küspenin verilmesi için bizim daha önceleri seçtiğimiz, sözde temsilciler ise hiç ses çıkarmıyorlar, hatta kendi adlarına fabrikadan tonlarca küspe çekerek hakkımızı gasbediyorlar.

3- Aynı şekilde fabrikadan küspe çekerken müteahidin arabaları perondan küspe alırlar, en iyisini, müteahit alır; ama köylü havuza girip sulu küspeyi almak zorunda kalır ve aldığı küspenin bir kısmı su olduğu için zarar eder. Bu haksızlık silolara pancar boşaltırken daha açıkça görülür. Bütün köylülerin traktörleri arka kapak açık dolu ve yüksek silolara kan-ter içinde pancar boşaltmak

zorunda bırakılırken, fabrikayla anlaşmış olan müteahit'in arabaları yan kapağı açar ve boş silolara rahatça pancarlarını boşaltırlar. Bu haksızlıklar sözde temsilcilerin gözleri önünde her gün yüzlerce kere olurken, onlar bir kere dahi köylünün bu haksızlığa uğramasına karşı durmamış, hakkımızı savunamamışlardır.

4- Kantara motoru çekip pancarı tarttıktan sonra, verilen fire usulsüz ve haksızdır. Fireyi doğru vermek için her motordan 10 (on) kilo pancar alıp tartmaları, sonra bunu temizleyip yeniden tartarak fireyi tesbit etmelidirler. Ama bunun yerine kantarlardaki şirket memurları kafadan fire veriyorlar ve istedikleri kadarda verebiliyorlar. Bundan sonra birde pancarı boşaltırken pancardan dökülen topraklar da motorun içinde kalıyor ve böylece fire iki misline çıkmış oluyor. Herkilo başına, her ton başına, her motor başına bu haksızlık devam ediyor. Ama temsilcilerden hiç biri bu usulsüzlüğe ve haksızlığa karşı gelmiyor, çünkü onlar kendi menfaatleri için fabrikayla anlaşmışlardır.

5- Tarlamızdaki pancar tam kilo almaya başladığı zaman fabrikadan söküm emri gelir. Bir sürü dehditle bize pancarı söktürmeye başlarlar. Ama hemen ardından fiş vermezler veya çok az verirler. Söktüğümüz pancar tarlada güneşin altında buruşur ve fire verir, kilodan düşer, sonuçta yine köylü zarara uğramıştır. Pancar ekicilerinin temsilcileride bu gerçeği çok iyi bilirler, ama buna karşılık şirkete hiçbir baskı yapmazlar. Bu da yetmezmiş gibi kendilerine, yardakçılarına ve tanıdıklarına torpille fiş alırlar. Ondan sonrada utanmadan, yeni seçimlerde gelip yine bizden oy dilenirler ve temsilciliğe adaylıklarını koyarlar. Ama yeter artık, uykudan uyandık. Onların defterleri dürülecek, hesapları görülecek.. cezaları verilecektir..

6- Az fiş alabildiğimizden dolayı söktüğümüz pancardan ancak günde bir motor verebiliyoruz. Onuda sabahtan akşama kadar, bazı günler daha fazla bekleyerek ve bazanda fabrikanın önüne dökerek. Köylünün pancarını getiren traktörler peşpeşe yüzlerce metre dizilirken ve günde zar-zor bir motor pancar verebilirken, müteahhitlerin arabaları sıraya girmeden ve hiç durmadan sefer üstüne sefer yapmaktadırlar. Bizler bu yüzden yöneticilerle kavga ederken nerdedir bizim sayın temsilcilerimiz? Evet bu sıkışık günlerimizde sizler neredesiniz sayın temsilciler. Yer yarılıyor yerin dibinemi giriyorsunuz?Şirket temsilcileri ile müteahhitler bizim zararımıza ve kendilerinin menfaatine anlaşıyorlar.

Çünkü müteahhit arabası her gün ne kadar fazla pancar çekerse o kadar fazla kâr eder, ama onların kârı uğruna yoksul köylü zarar eder. Bu gerçeği bizim kadar temsilcilerde biliyorlar, ama şirket onların önüne bir parça kemik atarak susturmasını biliyor; ve bizde artık o temsilcilerin kemiklerini boğazlarında bırakmasını biliyoruz.

7- Eskiden şeker kooperatifi her yıl pancar ekicisine yakacak kömür temin ederdi. Son senelerde temsilcilerin hiç ilgilenmemesi yüzünden o isli kömürdende olduk, o da çıktı elimizden. Ve şimdi, kömür kullanan köylüler kömür karaborsacılarının ve tüccarlarının elinde zar ağlıyor. Köylü kömürün tonunu 1600 liradan almak zorunda kalıyor. Temsilcilerin canı sağolsun; çünkü nasıl olsa onların kendi evlerinde kok kömürü yanıyor. Bunun yanı sıra bu sene birde şekerimizi vermediler. Ama kooperatife veya bankalara para kesmeye sıra gelince bildiklerini yaparlar, hiç danışmadan paramızı keserler ve bütün bu olanlardan sayın temsilcilerimiz kaşla göz arasında paylarını alır ve kenara çekilirler.

8- Pancar eken köylünün ve temsilcilerinin kendi meseleriyle uğraşmamaları üzerine seneden seneye haksızlıklar artıyor. Artık pancar paralarını herzamankinden çok daha geç veriyorlar. Yeniden pancar ekimine başlıyacağız zaman geçmiş senenin parasını veriyorlar. Kasalarından aylarca beklettikleri bu parayı çalıştırıp ceplerine dolduruyorlar. Bankalarında çalıştırıyorlar. Ama kışlık ihtiyacını temin etmek için yine onların bankalarından kredi isteyen yoksul köylüye 1500 liradan fazla vermiyorlar? Hem bu kadar dolandırıldıktan sonra birde bankadan paramızı alınca adamın yakasına yapışıp zorla bankalarına para yatırttırırlar. Kooperatife ortaksınız diye her yıl paramızı keserler. Ve yüzleri bile kızarmadan her dört yılda bir 80 ile 100 lira arasında para verirler ve bu kooperatifteki hissemizin size getirdiği kârdır derler. İşte bunların soygun düzeni böyle işliyor. Hem dört senede toplam 1000 liradan fazla para keserler, bunun getirdiği kâr olarakta yine dört senede bir insanın avucuna 80 ila 100 lira para sıkıştırırlar. Pancar ekicilerinin temsilçileri bu yolsuzluklarda paylarını aldıkları için, hiç çıt çıkarmıyor hatta meseleyi örtbas ediyorlar.

9- Bizim hakkımızı savunsunlar diye seçtiğimiz temsilciler şimdiye kadar yaptıkları her işte sadece kendi menfaatlerini düşündüler. Köylü traktör almak için 10.000 lira yatırır ve bir kaç sene bekler; ama sa-

yın temsilciler 3000 lira yatırır ve birkaç ay içinde istediği traktörü alarak yoksul köylüye ikiyüz-ikiyüz yirmi bine satarlar. Her sene böyle sattıkları traktörlerden onbinlerce lira kazanırlar. Çok açıktırki bu kişiler bizim hakkımızı savunacak temsilciler değillerdir, onlarda şirketin sömürüsüne ortak olan sömürücü-

De.sa.15'de

Faşist ve Sosyal-faşist Baskılara Son
DEVRİMCİ YURTSEVER BASINA ÖZGÜRLÜK

HALKIN BİRLİĞİ ENGELLENEMİYECEKTİR!

Halkın Birliği yayın hayatına girdikten bu yana aralıksız baskılara hedef olmaktadır. Şimdiye kadar çıkan sayıların tamamı toplatılmıştır.

Polis, 2.3. ve 4. sayılarından toplam 2940 adedini Erzincan Sümer Kitabevi'nden almıştır.

Yine Denizli'de 3. sayı polis tarafından toplattırılmıştır.

K. Maraş'ta 600 adet dergi polisçe alınmış ve dergiyi taşıyan bir fahri muhabir tutuklanmıştır. Gaziantep'te dergi satanlara faşistler saldırmış, peşinden polis gelerek dergi satanları yakalamıştır. Birkaç yüz dergi polisçe alınmıştır. Ankara, Istanbul, Diyarbakır, Adana, İzmir ve daha birçok yerde yüzlerce adet Halkın Birliği polisçe toplanmıştır. Aboneler, posta teşkilatına yerleştirilen faşist, ajan, sosyal-faşist vb. lerce yerine ulaştırılmamaktadır. Aksaray'da, faşistler, bayilerden topladıkları dergileri ateşe verip yakmışlardır. Polisler ve sosyal-faşistler bu manzarayı alkışlayarak seyretmişlerdir.

Her türlü kanuni formalitesi yerine getirilerek çıkan dergimiz basın kanunlarına aykırı olarak toplatılmakta ve dağıtımı engellenmektedir.

Dergimiz üzerindeki faşist baskıların uygulayıcıları yalnızca iktidar değildir. Rus uşağı sosyal-faşistler de efendilerine yaranmak için ellerinden geldiğince derginin halka ulaşmasını engellemeye çalışmaktadırlar. Bunlar Aydın'da Emek büfesi sahibine baskı yaparak dergimizin satışını engellemeye çalışmışlardır. Yine, sosyal-faşistlerin hakimiyet kurabildiği çeşitli kitle örgütlerinde ve kuruluşlarda derginin dağıtımı yasaklanmaktadır.

Yurtsever, devrimci basın üzerindeki faşist ve sosyal-faşist baskılar fikirlerimizin halkımıza ulaşmasını önleyemeyecektir. Hayatın gelişimi de bunu göstermektedir. Yayınlarımızın dağıtıldığı çevreler her sayıyla birlikte artmakta, genişlemektedir.

FAŞİST VE SOSYAL-FAŞİST BASKILARA SON!
YURTSEVER, DEVRİMCİ BASINA ÖZGÜRLÜK!

MEHMET ÖZGÜL
(Halkın Gücü Gazetesi Sahibi)

Ben 7.12.1976 tarihinde, Kasımpaşa-Okmeydanı kavşağında öldürülen polis memuru Aydın Güler olayıyla ilgili olarak, bir akrabamın evinden, faşist eli tomsonlu, 25-30 kadar 1.Şube polisi tarafından gözaltına alındım. Birçok yurtseveri zindanlara doldurmak, olay hakkında oluşan kamuoyunu yatıştırmak amacıyla, yakaladıklarını katil göstermek istiyorlardı. Bu amaçla gözaltına alındığım günden itibaren küfür, cop, falaka ve elektrik gibi çeşitli işkencelerle polis memurunu öldürdüğümü kabul ettirmek istiyorlardı. Suçlamalarını kabul etmemekte direnince, işkenceciler çareyi komünizm propagandası yapmak, gizli örgüt üyesi olduğum gibi asılsız iddialarda bulunmakta buldular.

Çareyi bu asılsız suçlamalarda bulan faşistlerin iddialarının arkasında yatan gerçek, son zamanlarda yurtsever basın üzerinde yoğunlaşan baskının bir parçasıydı. Amaçları, bu gerçek dışı iddialarla beni zindanlara attırıp, sahibi olduğum yeni çıkacak olan yurtsever devrimci Halkın Gücü gazetesinin çıkışını engellemekti. Faşistler amaçlarını gerçekleştirerek, 14 12.1976 tarihinde bu asılsız iddialarıyla beni tutuklayıp Sağmalcılar Cezaevine attılar.

Emperyalizm, sosyal-emperyalizm ve işbirlikçilerinin halkımız üzerinde uyguladıkları sömürü ve baskı mekanizmasının bir parçası olarak yurtsever basın üzerinde, özellikle son zamanlarda yoğun bir baskı uyguluyorlar. Ama hakim sınıflar şunu iyice bilsinler ki, onların işkenceleri, katliamları, sömürüleri, yalanları, yurtsever devrimci basını halkının kurtuluşu uğrunda zafere kadar savaşından alıkoyamayacaktır.

YURTSEVER BASIN ÜZERİNDEKİ BASKILARA SON!

MEHMET ÖZGÜL
SAĞMALCILAR CEZAEVİ

AÇIKLAMA

Kampanyamızın taleplerinden biri de tutuklu bulunan devrimci, yurtsever basın mensuplarının özgürlüklerine kavuşmasıdır. Bu amaçla Sağmalcılar Cezaevi'nde tutuklu arkadaşlarımızla birer görüşme yapıp kampanyamızla ilgili görüşlerini belirtmelerini istedik, Halkın Yolu gazetesi yazı işleri müdürü MEHMET ÇERİK ile Halkın Gücü gazetesi sahibi MEHMET ÖZGÜL bu çağrımıza katıldılar. Aynı cezaevinde tutuklu bulunan Halkın Sesi gazetesi yazı işleri müdürleri Kemal Doğan ile Leyla Cümbüş ise çağrımıza olumsuz cevap verdiler. Biz bu arkadaşların da kampanyamıza katılmalarını ve devrimci yurtsever basına yönelen baskıları bizimle birlikte göğüslemelerini isterdik. Arkadaşlar tekkeci ve halkın güçlerini bölücü bu tavırlarını düzeltmelidirler.

TUTUKLU ARKADAŞLARIMIZ SERBEST BIRAKILSIN!
DEVRİMCİ-YURTSEVER BASINA ÖZGÜRLÜK!

HALKIN BİRLİĞİ HALKIN YOLU
HALKIN KURTULUŞU

MEHMET ÇERİK
(Halkın Yolu Gazetesi Yazıişleri Müdürü)

20 Ocak 1976 tarihinde sorumlu yazı işleri müdürü bulunduğum HALKIN YOLU gazetesinin ilk üç sayısında çıkan yazılardan "Komünizm Propagandası, bölücülük, Kürtçülük, devlete, polise, orduya hakaret" yaptığım gerekçesiyle 2.nci Sulh Ceza Mahkemesi tarafından tutuklandım. Esasen basın suçlularına isnad edilen suçlar kesinleşmediği sürece tutuklanması keyfi bir uygulamadır. Açık adresim belli olduğu ve suç sayılacak delilleri ortadan kaldıracak bir durumun olmadığı halde tutuklanmam basın özgürlüğüne vurulan bir darbedir. Bu uygulama bana karşı değil, yeni yayın hayatına girmiş yurtsever, devrimci HALKIN YOLU Gazetesine yapılan baskıların bir parçasıdır. Aynı şekilde daha sonra Askeri Mahkeme tarafından Türkiye Cumhuriyetini parçalamak, bölmek, vs gibi iddialarla ayrıca tevkif edildim. Cezaevinde iki aydır haksız bir şekilde tutulduğum halde hâlâ mahkemeye çıkarılmadım.

Yurtsever, devrimci seslere tahammülü olmayan, onu boğmayı amaçlayan faşist diktatörlük bu tür uygulamalarla halkımızın mücadelesini susturabileceğini zannediyor. Bütün devrimci yayın organlarına karşı keyfi uygulamalar yapıyor, satışlarını engellemeye çalışıyorlar.

Devrimciler bu tür baskılar karşısında boyun eğmeyeceklerdir. Halkımızın iki süper devlete ve işbirlikçilerine karşı verdiği mücadelenin bir parçası olan devrimci yayın organlarını savunacaklardır. Baskıların bizleri susturamayacağını onlara bir kez daha güçlü bir şekilde göstereceğiz.

Başlatmış olduğunuz "Yurtsever devrimci basına özgürlük" kampanyasını yürekten destekliyor, bu kampanyayı en geniş kitlelere ulaştırma mücadelenizde başarılar diliyorum.

MEHMET ÇERİK
SAĞMALCILAR CEZAEVİ

Almanya

Aşağıda imzaları bulunan bizler, "Faşist ve Sosyal-faşist Baskılara Son! Devrimci, Yurtsever Basına Özgürlük!" kampanyasını destekliyoruz.

YAZIİŞLERİ MÜDÜRLERİNİN TUTUKLANMASINA SON VERİLSİN!
TUTUKLU YAZIİŞLERİ MÜDÜRLERİ SERBEST BIRAKILSIN!
ASKERİ MAHKEMELER BASINI YARGILAYAMAZ!
DEVRİMCİ YURTSEVER BASIN ÜZERİNDEKİ FAŞİST VE SOSYAL-FAŞİST BASKILARA SON!
DEVRİMCİ, YURTSEVER BASINA ÖZGÜRLÜK!

ALMANYA'DAN
140 İMZA

BASINA AÇIKLAMA

Yurtsever basına yapılan baskılar son günlerde daha da yoğunlaştı. Dergiler çıktıkları gün toplattırılmakta, büroları basılıp görevli memurlar gözaltına alınmakta ve tutuklanmaktadır. Yurtsever yayın organlarının halka ulaşmasını engellemek için bayiler üzerinde de baskı uygulanmaktadır.

Sivil kişilerin askeri mahkemelerde yargılanamıyacağı kanunen belirtilmesine rağmen, basın kanunu çiğnenerek yurtsever basın mensupları askeri mahkemelerce tutuklanıp yargılanmakta ve mahkum edilmektedir. Ayrıca dergi sahipleri de, hiç bir kanuni sorumlulukları olmadığı halde gözaltına alınmaktadır.

Son olarak da Halkın Sesi sorumlu yazı işleri müdürü Leyla Cümbüş askeri mahkemece tutuklanmıştır. Bütün bu saldırıların amacı dergileri kapatmaktır.

Biz aşağıda imzaları bulunan kuruluşlar yurtsever basına yapılan bu yasalara aykırı uygulamaları protesto ediyoruz.

Yurtsever basın mensupları serbest bırakılmalıdır.

1: BEŞİKTAŞ HALKEVİ
2. TBP İL BAŞKANI
3. BANK-İŞ
4. IST, TUMAD-DER
5. İLERİCİ YAPI-İŞ
6. ÇAĞDAŞ GIDA-İŞ
7. İLERİCİ MADEN-İŞ
8. NAKLİYAT-İŞ
9. TEP
10. SOSYALİST PARTİ İL BŞK.
11. TÜM PTT-DER IST. ŞB.

AYDINLIK

Baş.ta.7'de

mek ciddi ciddi iddia edilemez. Çin'de zengin köylülüğün iki tip gelişimi de görülmüş tür. Çin şartları böyle bir gelişmeyi mümkün kılmıştır. Aynı gelişme benzer şartlardaki yerlerde de mümkündür. Türkiye'nin günümüzde ki durumuna kabaca gözatarak bu gelişmenin, Türkiye için önem taşıyıp taşımadığını göre lim. Burada tayin edici olan yukarıdd sıraladıklarımız içinde ilk iki şarttır. Çünkü zaten zengin köylülerin teşekkül ettiğini var sayıyor ve zengin köylü ekonomisinin gelişimini izliyoruz. Kaldı ki, Türkiye için zengin köylülerin teşekkülü tartışma kabul etmeyecek bir gerçektir.

Feodal ilişkilerin Türkiye'de tüm ağırlığıyla muhafaza edildiğini Aydınlık bile iddia edemiyor. Köylü nüfusunun % 18'inin ortakçılık ve kiracılık yoluyla toprakağalarının yarı-feodal sömürüsü altında olduğunu söylüyor (Savunma, s.379) Bu rakamları doğru kabul etsek dahi bu rakamın feodalizmin bir hayli gerilediğine tanıklık ettiğini söyleyebiliriz. 1910'lar Amerika'sı gibi Lenin'in kapitalist uygarlığın örnek ülkesi olarak nitelediği bir ülkede bu oran % 24 civarındaydı.

Kapitalist üretimin gelişmesi için elverişli diğer şartlar bulunmaktadır. Ülkemizdeki tarım tekniğinin gelişmesi, köylülerin üretim araçlarına baş vurmadan ağalarin ve zengin köylülerin ücretli işçiler va sıtasıyla işlemesine yetecek bir noktaya ve üretim aracı (özellikle traktör) birikimine ulaşmıştır. Üretim araçlarını kaybeden ve ücretli işçi olarak çalışabilecek köylüler Türkiye'nin en geri bölgelerinde dahi mevcuttur. Dolayısıyla feodalizmin güçlenmesi yönünde bir geçici gelişmenin ortaya çıkması bugünün Türkiye'sinde genel olarak mümkün değildir.

Aydınlık doğmatik teorisini haklı çıkar mak için önüne geleni suçlamaya, korkutmaya çalışıyor. Mümkün olduğunca somut gerçekler den kaçıyor, gelişmeleri görmezden geliyor. Gelişmeleri görmek zorunda kaldığı yerlerde ise; Marksizme ters düşen kendisini gülünç duruma düşüren değerlendirmeler yapıyor. Bu konuya önümüzdeki sayılarımızdaki eleştirilerde genişçe yer vereceğiz.

Rusya'da toprak

Baş.ta.12'de

dılar, bu da, köylü hanelerinin yıkımına yol açtı.

Lenin, 1861 "Köylü Reformu"nu, tarım alanında yükselmekte olan kapitalizmin çıkarı için, köylülere karşı girişilen ilk toptan şiddet hareketi; toprak ağalarınca, kapitalizm için, "mülklerin temizlenmesi" olarak tanımlıyor. (LENİN, Bütün Eserleri, Cilt 13, s.277)

(LENİN, Bütün Eserleri, Cilt 18, s. 610

3- *Bkz.: "Stolipin ve Narodnik Toprak Programlarının bir Karşılaştırması"dipnot 1*

4- *Bkz.: "Stolipin ve Narodnik Toprak Programlarının bir Karşılaştırması"dipnot 3*

5- *Bkz.: "Stolipin ve Narodnik Toprak Programlarının bir Karşılaştırması"dipnot 4*

6- *Bkz.: "Stolipin ve Narodnik Toprak Programlarının bir Karşılaştırması"dipnot 7*

7- *Bkz.: "Son Supap" dipnot 11,13*

8- *Gubernia - eyalet. İdari bir birim.*

9- *Bkz.: "Son Supap" dipnot 12*

10- *"otrezki" - 1861 "Köylü Reformu" ile serflik kaldırılınca, toprak ağalarının kendilerine ayırdığı, yani köylülerin elinden aldığı otluk, koru, vb. yerler. (LENİN, Bütün Eserleri, Cilt 3, s.649, dipnot 82)*

11- *Emek hizmetinin ve köylülerin reform öncesi Rusya'da ağır koşullarla toprak ağasının toprağını kiralamalarının bir biçimi. Bu sistemde, köylüler; para,kış için borç ya da onlara kiralanan toprak karşılığı, kendi araçları ve atları ile toprak ağasının bahar ekininin bulunduğu toprağın bir desyatinini, kış ekininin bulunduğu toprağın bir desyatinini ve bazen de çayırın bir desyatinini sür me yükümü altına giriyordu. (LENİN, Bütün Eserleri, Cilt 18, s.617, dipnot 57)*

12- *Bkz.: "Stolipin ve Narodnik Toprak Programlarının bir Karşılaştırması"dipnot 5*

AÇIKLAMA

Halkın Kurtuluşu dergisinin 48. sayısında yer alan, 15 Ocak Ankara mitingi ile ilgili değer lendirmesini okudum. Önemli hata ve zaafları olmasına rağmen, devrimci saflarda değerlendirdiğim bir gazetede, sözkonusu edilen toplantılar sonucu HALKIN BİRLİĞİ dergisi temsilcisi arkadaşın konuşmama kararı almasının gerekçesini yanlış aksettirmiştir.

Halkın Birliği'nden arkadaş neden konuşmama kararı aldı? Açıklayayım. Birinci günkü toplantıda Halkın Kurtuluşu temsilcileri Devrimci Gençlik Dergisi ve Türkiye Birlik Partisi de dahil olmak üzere mitinge katılan herkese söz hakkı verileceğini söylediler. Türkiye Birlik Partisi temsilcisinin "Aydınlık ve Halkın Sesi çağrılmadılar mı?" sorusuna, "çağrıldı, herhalde gelirler" cevabı verildi. Ayrıca MEM-DER'e, TÜM PTT-DER'e haber verildiği söylendi.

İkinci gün ise birinci gün söylenilenlerin tamamen tersi söylendi. Halkın Kurtuluşu'ndan arkadaş Halkın Sesi ve Aydınlık'a söz hakkı vermeyeceklerini çünkü onları tutarlı antiemperyalist ve anti-faşist görmediklerini söyledi. Halkın Birliği'nden arkadaşın "Devrimci Gençlik Dergisi'ni ve Türkiye Birlik Partisi'ni tutarlı antiemperyalist ve anti-faşist görüyor musunuz ki söz hakkı veriyorsunuz?" şeklindeki sorusuna "zaten katılsaydı da Devrimci Gençlik Dergisi'ne de söz hakkı vermeyecektik" cevabı verildi. Bu ilk gün söylenilenlerin tam tersiydi. Birgün önceki tavırları hatırlatıldığında da "biz böyle birşey söylemedik" şeklinde cevap verildi.

Bundan sonra Halkın Birliği'nden arkadaşın "madem ki söz hakkı verilmeyecekti neden Aydınlık, Halkın Sesi ve bu dergilerin siyasi görüşlerini paylaşan dernekler çağrıldı" sorusuna da "biz çağırmadık" cevabı verildi. Fakat bir gün önce yukarıda adı geçen derneklere toplantıya çağrı bildirisi gönderildiği söylenmişti.

Bütün bunlardan sonra Halkın Birliği'nden arkadaş miting de konuşup konuşmama konusunda cereyan edecek tartışmaların so nucunda karara varacaklarını söyledi. Bütün toplantı boyunca Halkın Kurtuluşu'ndan arkadaşlar aynı tutarsız tavırlarını devam ettirdiklerinden dolayı Halkın Birliği'nden arkadaş konuşmama kararını bildirdi.

Halkın Birliği'nden arkadaşın bu kararı hatalıydı. Hatalıydı çünkü; Halkın Kurtuluşu'nun bütün kampanya boyunca özel olarak da Ankara mitingi sırasında birleşebileceği herkesle birleşmek gerektiği görevine sırt döndüğünü, tutarsız tavırlar takındığını, militan bir şe kilde teşhir etmek, kendisini dü zeltmesini istemek için konuşma kararı almalıydı.

HALKIN BİRLİĞİ ADINA
TOPLANTILARA KATILAN ARKADAŞ

Ortadoğu'da

Baş.ta.16'da

leri bakanı Vance'nin son Moskova ziyareti sırasında esas pa zarlık konularından birini teşkil etmiştir.

ABD emperyalistleriyle, Rus sosyal-emperyalistlerinin "yeni" önerilerinin ve bunlar etrafında büyük gürültü koparmalarının Filistin Milli Konseyi'nin 13. Oturumunun çalışmalarının sona erdiği zamanda ortaya çıkması da tesadüf değildir. Bilindiği gibi bu oturumda Filistin halkının milli özlemleri gerçekleşinceye kadar, İsrail saldırganlarına karşı mücadeleyi devam ettirme kararlılığı bir kez daha ifade edilmiştir. Filistin halkının silahlı mücadelesinin gelişmesi ve güçlenmesi iki süper devletin bölgedeki hegemonyacı planlarının gerçekleşmesinin önünde en büyük engeldir.

İki süper devletin sözde yeni önerilerinin halk düşmanı karakteri, onların sadece Ortadoğu'daki gergin durumun baş sorumluları olduklarını değil, ama aynı zamanda anlaşmazlığa Arap halklarının menfaatleri temelinde adil bir çözüm bulunmasının önünde de esas engel teşkil ettiklerini göstermektedir.

PANCAR

Baş.ta.13'de

lerdir. Bunun yanı sira kendi traktörleriyle de fabrikanın ba zı işlerini alıp yapıyor ve karlarını ceplerine indiriyorlar.

10- Hepimizin bildiği gibi geçen yıldan buyana bizim kooperatifimizde içinde olmak üzere beşbuçuk milyon sermayesi olan bir yem fabrikası kuruldu, ve çalışıyor. Fenni yem ve kepek üreten bu fabrikada köylüye doğrudan doğruya satış yapmıyor ve araya aracı koyarak birkaç bayi açtırıyor. Hayvan yemlerini bize daha pahalliya satıyor. Bizim paramızla çalışan bu fabrika nasıl oluyorda bize hayvan yemlerini ucuza satmıyor ve bayi vasıtasıyla bizi daha fazla sömürüyor. Biz bu bayilerin kaldırılmasını ve fabrikanın önüne bir satış bayisinin açılmasını istiyoruz. Beş veya on ton almak mecburidir gibi bir şart koyulmadan her köylüye sitediği kadar kepek ve yemi, fabrika fiatina al ma hakkının tanınması gerekir.. Çünkü bizim paramızla bizi sömürmeye hiç kimsenin hakkı yoktur. Hiç bir iş yapmadan iki parça kağıt imzalayıp kiloda 40-50 kuruş kâr eden aracının kalkması gerekir. Artık aracıya tefeciye sahte temsilciliğe son. Bu sayılanlardan başka, pancar ekicileri üzerinde daha çeşitli baskı ve sömürülerde vardır. Bütün bu haksızlıklara son vermek, bizim hakkımızı savunmak için temsilcileri değiştirmek gerekir. Hakkımızı almak için, gerçekten hakkımızı savunan bize sahip çıkacak olan, kendi ce binin karı için bizi satmayacak olan köylüleri temsilci olarak seçmeliyiz. Artık senelerdir sır tımızda göbeğini ve ensesini şişirenlerin sahtekarlığına, dolandırıcılığına ve iki yüzlülüklerine son!

Taban fiatını arttırmak için, her yıl ton ton kesilen küspemizi almak için, gübremizi ve hayvanlarımızın yemlerini almak için, traktör, fiş, fire ve tüm haklarımızı engelleyen, haklarımıza uzanan sömürücü ellerden şekerimizi ve paralarımızı zamanında almak için tek yolumuz birleşmek, bizi satan temsilcilerin devranına son ver mek ve kendi temsilcilerimizi seçmektir.

KAHROLSUN SATILMIŞ TEMSİLCİLER VE ORTAKLARI!
KAHROLSUN 17600 PANCAR EKEN KÖYLÜNÜN HAKKINI YİYENLER!
KAHROLSUN KOMPRADOR PATRON-AĞA DEVLETİ!

ERZİNCANDAN BİR GRUP
PANCAR EKİCİSİ

Marksist-Leninist Partiler Mücadeleci Birliklerini Güçlendiriyor

Mart ayı içinde, İspanya Komünist Partisi/Marksist-Leninist'in ve Kolombiya Komünist Partisi/Marksist-Leninist'in Merkez Komitesi heyetleri bir görüşme yapmışlardır. İki heyet görüşmesinde, uluslararası durum, ilgili ülkelerdeki durum, iki partinin yürüttüğü mücadele konularını ele almış ve bilgi alışverişi yapmıştır. Görüşme sonunda yayınlanan bildiride ele alınan konularda iki partinin tam bir görüş birliği içinde bulunduğu belirtilmektedir.

Yayınlanan ortak bildiride ifade edildiği üzere, iki parti uluslararası Marksist Leninist hareketi geliştirmek, güçlendirmek ve Marksist-Leninist ilkeleri her sapmaya ve saldırıya karşı savunmanın zorunlu bir şartı olarak revizyonizme ve oportünizme karşı tavizsiz ve zorlu bir mücadele sürdürmenin gerekliliğine işaret etmişlerdir. İki parti kapitalist-revizyonist sistemin buhranının keskinleştiği mevcut şartlarda sınıf mücadelesini her ülkenin somut şartlarına göre tutarlılıkla geliştirmenin hayatî önemi üzerinde durmuştur. Bu konuyla ilgili olarak bildiride şöyle denmektedir:

"Her türden oportünistler ve revizyonistler, bir yandan bu ilkeyi çarpıtmaya ve inkar etmeye ve diğer yandan iki süper devlete karşı ortak bir cephe yaratma bahanesi altında, bu ilkenin yerine çeşitli milliyetçi ve ülkedeki gerici burjuvazilere boyun eğen teoriler koymaya çalışmaktadırlar. Marksist-Leninistler halklara ve özellikle proletarya ve yoksul köylülüğe olan inançlarına dayanmaktadırlar."

Ortak bildiride uluslararası durum tahlil edilirken, "Bir süper devlete karşı mücadele etmek için ötekisine dayanma büyük bir hata olacaktır" denmektedir.

İKP/ML ve KKP/ML, gerçek Marksist-Leninistler arasındaki birliğin ve dayanışmanın Marksizm-Leninizm'in ve proleter enternasyonalizmin ilkeleri temelinde güçlenmesinin şu anda çok gerekli olduğuna işaret etmişlerdir.

İki parti, halklara gerçek bağımsızlıklarını kazandıracak, burjuvazinin iktidarına son verecek biricik yolun silahlı mücadele olduğunu belirtmişlerdir. Ortak bildiride iki parti silahlı mücadelenin gerekliliği hakkında kitleleri hazırlamayı ve eğitmeyi esas görev olarak ele aldıklarını açıklamaktadırlar.

Diğer taraftan Mart ayı içinde Şili İhtilalci Komünist Partisi ve Marksist-Leninist İran Tufan Örgütü Merkez Komiteleri heyetleri arasında bir görüşme yapılmış ve bu münasebetle ortak bildiri yayınlanmıştır. Bildiride "Halklarımız bir emperyalizmi diğeriyle değiştirmek için değil, özgürlük ve bağımsızlık için mücadele etmektedirler" denmektedir.

İki heyet, revizyonizmin, Komünist ve İşçi hareketi için baş tehlike olarak kalmaya devam ettiğini, kitlelerin sınıf mücadelesini ilerletmek için revizyonizme karşı mücadeleyi devam ettirmenin ve derinleştirmenin zorunlu bir şart olduğunu belirtmişlerdir.

Şili İhtilalci Komünist Partisi ve Marksist-Leninist Tufün Örgütü yayınlanan ortak bildiride işçi sınıfının ve onun Marksist-Leninist partisinin önderlik ettiği silahlı halk mücadelesinin, halkların özgürlük ve kurtuluşlarına ulaşmalarının yegane yolu olduğuna dair sarsılmaz inançlarını ifade etmektedirler. Ortak bildirinin sonunda şuna işaret edilmektedir:

"Halklarımız doğru bir siyasi önderlik olmadan, geniş halk cephesi kurulmadan ve kendi orduları olmadan hiç bir şey kazanamıyacaktır."

HİNDİSTAN HALKI DEVRİMLE KURTULABİLİR

Mart ayı içinde Hindistan'da yapılan parlemento seçimlerinde, ülkeye otuz yıldır hükmeden ve başında İndra Gandi'nin bulunduğu Kongre Partisi yenilgiye uğramıştır. Kongre Partisinin seçimlerde yenilgiye uğraması sonucu, milletvekili bile seçilemeyen başbakan İndra Gandi istifa etmek zorunda kalmıştır.

Gandi'nin temsil ettiği gerici çevrelerin seçimlerde uğradıkları yenilgi, izledikleri halk düşmanı siyasete karşı Hindistan halkının uzun zamandan beri beslediği büyük nefretin ifadesidir. İndra Gandi ve takipçilerinin önderliğinde Kongre Partisi, uzun yıllar Hindistan'ın geniş emekçi kitlelerini vahşice ezmiş ve ülke ekonomisini yabancı sermayenin ve özellikle ABD emperyalizmi ve Rus sosyal-emperyalizminin menfaatlerinin hizmetine sokmuştur. Gandi iktidarı gelişen halk mücadelesini boğmak için en zorba yöntemlere başvurmaktan geri durmamıştır.

Rus sosyal-emperyalistleriyle Gandi gerici rejimi arasındaki sözde "dostluk ve işbirliği anlaşması", Rus sosyal-emperyalizminin Hindistan üzerindeki sömürü ve talanını yoğunlaştırmış ve siyasi etkinliğini artırmıştır. Gandi gerici rejiminin imzaladığı bu anlaşma Rus sosyal-emperyalistlerine Hindistan'a ekonomik, siyasi ve askeri bakımdan sızmada serbestlik sağlamıştır.

Rus sosyal-emperyalistleri Hindistan'ı esas olarak sermaye ihracı ve bunun yanısıra meta ihracı yoluyla talan etmekte, Hindistan'ın ekonomik kaynaklarını yağmalamakta, ucuz işgücünü sömürmektedir.

Rus sosyal-emperyalistleri Hindistan'dan borçlarının karşılığında aldığı metaların % 75 ila % 80'ini "geleneksel ürünler" oluşturmaktadır: çay, kahve, pamuk, kürk, deri, jüt ve jüt'ten mamul maddeler, tütün, ceviz, biber, mika gibi; bunlardan birçoğu Hindistan'ın döviz sağladığı metalardır.

Rus sosyal-emperyalistleri Hindistan'da, bütün donatımı kendisinden ithal edilmesi ve yapımı bitirildikten sonra bütün ürünlerinin borçlarının karşılığı olarak Sovyetler Birliği'ne yollanması şartıyla çeşitli hammaddeler işleyen fabrikalar yapmaktadır. Böylece hem kendi ihtiyacı olan metaları ucuza üretmekte hem de ağır borçlandırma yoluyla bir sömürü uygulamaktadır.

Rus sosyal-emperyalistleri "ekonomik yardım" kisvesiyle Hindistan'a verdiği borçlar üzerinden tefeci faizler elde etmekte, Hindistan'a pahalıya donatım satarak ve anlaşma gereğince "yardım"ın aynî olarak ödenmesi şartını koyarak, Hindistan'ın ürettiği ürünleri ucuza satın alarak sömürmektedir.

Rus sosyal-emperyalistleri 1970-1971 yılları arasında Hindistan'a Federal Almanya'ya sattığından ortalama %30 yüksek fiyata petrol ve petrol ürünleri satmıştır. Hindistan'dan ithal ettiği Jüt'ün fiyatı ise Hint jüt ihracatının ortalama fiyatından % 31 düşük olmuştur.

Hindistan'ın Rus sosyal-emperyalistlerinden aldığı "ekonomik yardım" sonucu borçları birikmiştir. Ödenecek ana para ve faizler yıldan yıla artmaktadır. Hindistan'ın Sovyetler Birliği'ne borçları 1961'de 538 milyon rupiden, 1972'de 3,85 milyar rupiye çıkmıştır. Hindistan Sovyetler Birliği'nden aldığı her 100 rupi yardım karşılığında aynı yıl 125 rupi ödemek zorundadır.

"Sovyet Land (bir Sovyet propaganda dergisi)in 15. sayısında yayınlanan (1971'de) bir makale, Sovyet yardımının Hint ekonomisi üzerindeki etkinliği hakkında kesin rakamlar veriyordu:

	%
Demir çelik	30
Elektrik üretimi	20
Petrol rafineleri	35
Elektrik teçhizatı	60
Ağır makinalar	85
Petrol çıkarımı ve araştırması	30
Elektrik üretimi için malzeme	75
Kömür çıkarımı	10
Kömür yıkanması	15

(Philippe Gavi, Triangle İndien, s.115-117,Paris)

İndra Gandi Hindistan'ı işte bu durumda bırakmıştır. Ne varki, yeni başbakan ve Janata Partisi'de durumu değiştiremeyecektir. Çünkü seçimleri kazanan Janata (Halk) Partisi ve yeni başbakan Desai'de Hint komprador burjuvazisi ve toprakağaları sınıfının temsilcisidir. Hindistan halkının bağımsızlığa ve demokrasiye kavuşması proletarya partisi önderliğinde milli demokratik halk devriminin zaferiyle; demokratik halk iktidarının kurulmasıyla gerçekleşecektir.

İki süper devletin "yeni" önerileri

ABD emperyalistleri ve Rus sosyal-emperyalistleri, Ortadoğu meselesinin çözümü konusunda ve bu bölgede barışın sağlanması hakkında uzun zamandan beri nutuklar atmakta, öneriler getirmektedirler.

İki süper devletin plan ve önerilerinde, aralarındaki kızgın rekabet ve bölgedeki karışık durumdan mümkün olduğunca yararlanma amacı kendini göstermektedir. İki süper devletin Ortadoğu ve Filistin meselesiyle ilgili tüm plan ve önerileri Arap ve özellikle Filistin halkına düşman bir karakter taşımaktadır. Ortadoğu'da "barışın sağlanması amacı ile" iki süper devletin yaptığı yeni öneriler bu greçeği bir kez daha doğrulamaktadır.

Carter, siyonist elebaşı Rabin'in Waşington ziyareti esnasında Ortadoğu anlaşmazlığına "aşamalı çözüm" önerisini sunmuştur. ABD emperyalistlerinin bu "yeni" önerisi esas olarak, İsrail saldırganları için güvenilir sınırların yaratılmasına dayanmaktadır.

Bu gelişmenin hemen akabinde, Rus sosyal-emperyalizminin başı Brejnev de, İsrail'de Arap ülkeleri arasında askerden arınmış bölgelerin yaratılmasına dayanan, aşamalı çözüm önerilerini yapmıştır.

ABD ve Sovyetler Birliği'nin son önerileri , Ortadoğu anlaşmazlığına veya barışın sağlanmasına yolaçmak yerine "ne barış, ne savaş" durumunun muhafazasını amaçlamaktadır. "Ne savaş, ne barış" durumunun devamı iki süper devletin işine gelmektedir. Onlar, Arap ülkelerini sürekli tehdit ve baskı altında tutarak ve bölgede yağma, sömürü ve nüfuzlarını artırabilmek için karışıklıktan istifade etmek istemektedirler. Önerilerin siyonist işgali meşru kabul ettirmeyi ve teminat altına almayı gerçekleştirmeyi amaçlaması, iki süper devletin Arap halklarının ve özellikle Filistin halkına düşman yüzünü açıkca göstermekte, Filistin halkının yükselen mücadelesini boğmak istediklerini ortaya sermektedir.

Carter'in istediği güvenilir sınırlar ile, Brejnev'in istediği askerden arınmış bölgelerin yaratılması, arasında özde hiçbir fark yoktur. Bu İsrail siyonistlerinin ilhakçı siyasetlerinin, katliamlarının onaylanması, toprak işgalinin kabulu ve Filistin halkının anayurdu üzerindeki meşru haklarının açık inkarıdır. Carter ve Brejnev'in sözde yeni önerilerinin İsrail saldırganlarında belli bir memnuniyet yaratması basit bir rastlantı değildir. Bu öneriler Arap halklarını haklı davasına karşı tezgahlanan komplo niteliği taşımaktadır.

Ortadoğu meselesi ve iki tarafın son önerileri, ABD dışiş-

De.sa.15'de